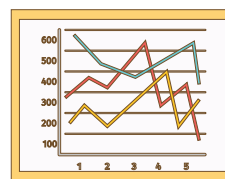

ดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจการแรงงานระหว่างประเทศ

พ.ศ. 2566

สำนักงานปลัดกระทรวงแรงงาน
กองเศรษฐกิจการแรงงาน
กลุ่มงานนโยบายเศรษฐกิจการแรงงานระหว่างประเทศ

คำนำ

รายงาน “ดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจการแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566” ฉบับนี้เป็นรายงานสถานการณ์เศรษฐกิจการแรงงานระหว่างประเทศ จัดทำเป็นฉบับที่ 3 ต่อเนื่องจากปี 2564 และปี 2565 เพื่อนำเสนอดัชนีชี้วัดด้านแรงงานที่สำคัญของประเทศต่างๆ โดยรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ คือ ประเทศไทย ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และสหรัฐอเมริกา โดยมีสาระสำคัญคือการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ นโยบาย/มาตรการในช่วงการแพร่ระบาดของโควิดที่มีผลต่อการจ้างงานในแต่ละประเทศ โดยใช้แบบจำลองประมาณการของ ILO ประมวลผลเป็นดัชนีชี้วัด นอกจากนี้ รายงานฉบับนี้เป็นการติดตามความเคลื่อนไหวและแนวโน้มในเรื่องแรงงานที่สำคัญ ประกอบกับกำหนดนโยบายและการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์ในการปฏิบัติงานได้เลือกนำกลุ่มตัวชี้วัดงานที่มีคุณค่า จำนวน 3 กลุ่มและหัวข้อเกี่ยวกับผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงาน และแบบจำลองประมาณการของ ILO เป็นกรอบการจัดทำรายงานฯ ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 ดัชนีชี้วัดเรื่องโอกาสการมีงานทำ (Employment Opportunities) ซึ่งเป็นกลุ่มตัวชี้วัดพื้นฐานหลักที่แสดงภาพรวมของโครงสร้างตลาดแรงงาน เช่น อัตราการมีงานทำต่อประชากร (Employment-to-Population Ratio) เป็นต้น กลุ่มที่ 2 รายได้เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิภาพ (Adequate earnings and productive work) โดยตัวชี้วัดกลุ่มนี้จะแสดงให้เห็นถึง “ความสอดคล้องกับวาระงานที่มีคุณค่า” ที่ทำให้แรงงานได้รับรายได้ที่เหมาะสมตามผลิตภาพ ประกอบด้วยการมีรายได้ที่เหมาะสมและเพียงพอ รายได้จากการทำงานและงานที่มีผลิตภาพ กลุ่มที่ 3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) กระทรวงแรงงานได้รับมอบหมายเป็นหน่วยงานรับผิดชอบและประสานงานหลักการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับเป้าหมายย่อย (Target) ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 8 และหัวข้อผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงาน โดยเฉพาะตัวชี้วัดจากแบบจำลองประมาณการของ ILO (Impact of the pandemic on ILO modelled estimates and projections) จะแสดงให้เห็นถึงจำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 และการสูญเสียการจ้างงานเต็มเวลาจากแบบจำลอง ILO nowcasting (สมมติตัวเลข 40 หรือ 48 ชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์) โดยรวบรวมข้อมูลสถิติจากแหล่งข้อมูลทั้งในและต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ คือ ประเทศไทย ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และสหรัฐอเมริกา และข้อมูล International Labour Organization (ILOSTAT) ข

ตลอดจนผู้สนใจทั่วไป สามารถค้นหารายงานฉบับนี้ได้ที่ www.waming.mol.go.th เลือกบทวิเคราะห์ บทวิเคราะห์อื่นๆ ทั้งนี้ กระทรวงแรงงาน โดยกองเศรษฐกิจการแรงงานยินดีรับข้อเสนอแนะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาและการจัดรูปแบบ เพื่อเป็นการปรับปรุงและพัฒนาการจัดทำรายงานในอนาคตต่อไป โดยสามารถติดต่อหน่วยงานได้ทางไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ilep@mol.mail.go.th

กระทรวงแรงงาน

กันยายน 2566

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	
บทนำ	1
กลุ่มที่ 1 ดัชนีชี้วัดเรื่องโอกาสการมีงานทำ	
1. อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labor Force Participation Rate)	6
2. อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (Persons outside the Labor Force Rate)	8
3. อัตราการมีงานทำต่อประชากร (Employment-to-population Ratio)	10
4. อัตราการจ้างงาน (Employment Rate)	12
5. อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)	14
6. อัตราผู้มีงานทำ จำแนกผู้มีงานทำจำแนกตามรายสาขา/รายประเทศ	16
กลุ่มที่ 2 รายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผล	
1. อัตราลูกจ้างที่มีรายได้ต่ำ (Employees with low pay rate)	19
2. ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings)	20
3. สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่ามัธยฐานของค่าจ้าง (Minimum wage as percentage of median wage)	22
4. ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour)	23
5. การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละประเทศ	24
กลุ่มที่ 3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)	
1. ตัวชี้วัดที่ 8.5.1 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของลูกจ้างหญิงและชาย จำแนกตามเพศ อาชีพ อายุ และความพิการ	31
2. ตัวชี้วัดที่ 8.5.2 อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)	33
3. ตัวชี้วัดที่ 8.6.1 สัดส่วนของเยาวชน (15-24 ปี) ที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรม Proportion of youth (aged 15-24 years) not in Education, employment or training (%) Annual	34
4. ตัวชี้วัดที่ 8.8.1 การบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน Fatal occupational injuries per 100'000 workers	35
5. ตัวชี้วัดที่ 8.8.2 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักธรรมนูญของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ (Level of national compliance with labor rights (freedom of association and Collective bargaining) based on ILO textual sources and national legislation (Total))	37

ผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงาน และแบบจำลองประมาณการของ ILO

1. จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประมาณการของ ILO (%) 40
2. นโยบาย/มาตรการในช่วงโควิด ที่มีผลต่อการจ้างงาน 42

ภาคผนวก

1. ตารางสูตรดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566 51
2. ตารางข้อมูลประกอบดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566 54

เอกสารอ้างอิง 59

บทนำ

ที่ประชุมใหญ่ประจำปีองค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Conference : ILC) สมัยที่ 87 เมื่อปี พ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999) ให้การรับรอง “วาระงานที่มีคุณค่า” หรือ “Decent Work Agenda” ให้เป็นกรอบเป้าหมายการดำเนินงานเชิงยุทธศาสตร์ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization : ILO) โดยมีองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ 1) ส่งเสริมมาตรฐาน หลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน 2) ขยายโอกาสให้หญิงชายได้รับการจ้างงานและรายได้ที่เหมาะสม 3) ขยายความคุ้มครองทางสังคมที่มีประสิทธิภาพแบบถ้วนหน้า 4) ส่งเสริมกระบวนการไตรภาคีและการเจรจาทางสังคม ซึ่ง ILO มีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนศักยภาพของประเทศสมาชิกในรูปแบบของการให้ความช่วยเหลือหรือความร่วมมือทางวิชาการเพื่อให้การดำเนินงานในเรื่องการจ้างงานของประเทศสมาชิกบรรลุเป้าหมายวาระงานที่มีคุณค่า

เพื่อให้การบรรลุเป้าหมายวาระงานที่มีคุณค่าสามารถวัดได้อย่างเป็นรูปธรรม ที่ประชุมใหญ่นักสถิติแรงงานระหว่างประเทศ ครั้งที่ 18 (18th International Conference of Labour Statisticians) เมื่อปี พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008) จึงให้การรับรอง “กรอบตัวชี้วัดงานที่มีคุณค่า (Framework of Decent Work Indicators) ที่ประกอบไปด้วยเนื้อหา 10 ประเด็น ได้แก่ 1) โอกาสการมีงานทำ 2) การมีรายได้ที่เหมาะสมและมีงานที่มีผลิตภาพ 3) มีชั่วโมงการทำงานที่เหมาะสม 4) การสร้างความสมดุลระหว่างชีวิตการทำงานและชีวิตส่วนตัว 5) รูปแบบงานที่ต้องถูกยกเลิก 6) มีงานที่มั่นคง 7) มีโอกาสและความเท่าเทียมในเรื่องการจ้างงาน 8) มีสภาพการทำงานที่ปลอดภัย 9) มีการคุ้มครองทางสังคมและหลักประกันการทำงาน 10) การเจรจาทางสังคมระหว่างผู้แทนนายจ้างและผู้แทนลูกจ้าง

รวมถึง Sustainable Development Goals หรือ SDGs คือ เป้าหมายการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืนจาก “องค์การสหประชาชาติ” (United Nations) เพื่อเป็นแนวคิดธุรกิจหรือการดำเนินธุรกิจในยุคปัจจุบัน มีหลากหลายประเทศทั่วโลกเข้าร่วมลงนาม โดย SDGs มีวัตถุประสงค์เพื่อยุติความยากจน ปกป้องพิทักษ์โลก ทำให้ทุกคนมีความสุขและความมั่งคั่งอย่างยั่งยืน เป้าหมายที่องค์การสหประชาชาติกำหนดไว้ มีทั้งหมด 17 เป้าหมาย SDGs จึงกลายเป็นพันธกิจร่วมของประเทศ 193 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติ ประเทศไทยเองก็เป็นหนึ่งในประเทศที่เข้าร่วมกับพันธกิจนี้ ด้วยเป้าหมายเดียวกันที่ค้ำจุนถึง ปัญหาความยากจน ความเป็นอยู่ในสังคม และสภาพสิ่งแวดล้อม ได้ร่วมลงนามในวาระการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2558 และได้เริ่มต้นแผนในปี พ.ศ. 2558 ถึงปี พ.ศ. 2573 โดยใช้เวลากว่า 15 ปี เพื่อให้ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้ โดย SDGs นั้นมีกรอบการดำเนินธุรกิจและเป้าหมายที่ชัดเจน เน้นย้ำให้ประเทศทั่วโลกตระหนักถึง เพื่อให้เกิด “การพัฒนาอย่างยั่งยืน” โดยมีการผลักดันทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และประชาชนเพื่อเป้าหมายการพัฒนาอย่างยั่งยืน

รายงาน “ดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจการแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566” ฉบับนี้ เป็นรายงานที่นำเสนอข้อมูลกลุ่มดัชนีชี้วัดงานที่มีคุณค่าตามกรอบวาระงานที่มีคุณค่าขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization : ILO) และโดยรวบรวมข้อมูลจากหน่วยงานทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ คือ ประเทศไทย ไต้หวัน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้

และสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นการจัดทำต่อเนื่องจากรายงานดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจการแรงงานระหว่างประเทศฉบับแรกที่เคยเผยแพร่เมื่อปี พ.ศ. 2564 โดยเป็นการนำเสนอกลุ่มตัวชี้วัดงานที่มีคุณค่าจำนวน 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มดัชนีชี้วัดเรื่องโอกาสการมีงานทำ (Employment Opportunities) และกลุ่มดัชนีชี้วัดเรื่องรายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิภาพ (Adequate earnings and productive work) และนอกเหนือจากการนำเสนอดัชนีชี้วัดงานที่มีคุณค่า 2 กลุ่มข้างต้นแล้ว ยังมีเรื่องของตลาดแรงงานที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนา (โควิด-19) โดยใช้วิธีคำนวณซึ่งประยุกต์จากแบบจำลองทางเศรษฐมิติ (econometric models) และแบบจำลองประมาณการและคาดการณ์แนวโน้ม (Impact of the pandemic on ILO modelled estimates and projections) ที่ ILO พัฒนาขึ้นเมื่อปี 2563 (ค.ศ. 2020) เพื่อติดตามสถานการณ์จากผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงานของประเทศสมาชิก ILO ทั้ง 189 ประเทศ ซึ่ง ILO ใช้รูปแบบ nowcasting หรือการใช้ข้อมูลในลักษณะ real-time มาใช้คาดการณ์เหตุการณ์ในอนาคตอันใกล้ ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลดัชนีตลาดแรงงาน ชั่วโมงการทำงานที่สูญเสีย รายได้ที่เกิดจากการทำงาน ค่าจ้าง และการเคลื่อนย้ายแรงงาน อีกทั้ง ในรายงาน ฯ ฉบับนี้ยังจะได้นำเสนอข้อมูล เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) แต่ละเป้าหมายที่กระทรวงแรงงานรับผิดชอบในปัจจุบันภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 8 (Goal 8: Decent Work and Economic Growth) ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่องครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคนที่กระทรวงแรงงานรับผิดชอบ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบความเคลื่อนไหวและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตลาดแรงงานในประเด็นสำคัญ ๆ และเป็นเกณฑ์เปรียบเทียบสำหรับการวิเคราะห์และประมวลผลระดับการบรรลุเป้าหมายงานที่มีคุณค่า รวมทั้งเพื่อเผยแพร่ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้ใช้ประโยชน์สำหรับการติดตามประเมินผลการปฏิบัติงานต่อไป

เนื้อหาในรายงานฉบับนี้เป็นการนำเสนอกลุ่มตัวชี้วัดงานที่มีคุณค่าจำนวน 3 กลุ่ม และหัวข้อเกี่ยวกับผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงาน รวมถึงการกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละประเทศและนโยบาย/มาตรการในช่วงโควิด ที่มีผลต่อการจ้างงานในปัจจุบัน ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ดัชนีชี้วัดเรื่องโอกาสการมีงานทำ (Employment Opportunities)

มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงถึงตัวแปรที่สำคัญในตลาดแรงงาน และ พัฒนาตัวแปรที่เป็นไปได้สำหรับแนวโน้มสถานการณ์แรงงานทั้งในและต่างประเทศ โดยมีตัวแปร ดังนี้

1. อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน หมายถึง สัดส่วนของประชากรในวัยแรงงานที่มีงานทำหรือกำลังหางาน
2. อัตราการมีงานทำต่อประชากร หมายถึง สัดส่วนการมีงานทำของประชากรต่อประชากรวัยแรงงานทั้งหมด
3. ผู้มีงานทำจำแนกตามรายสาขา โดยจำแนกตามสาขาหลักทางเศรษฐกิจ 3 สาขา ได้แก่ ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ โดยจำแนกสาขาอุตสาหกรรมตาม TSIC 2009
4. การว่างงาน อัตราการว่างงานของแต่ละประเทศจะแสดงให้เห็นถึงอุปทานส่วนเกินของแรงงานที่มีอยู่ในประเทศ เพื่อชี้ให้เห็นถึงสถานการณ์การจ้างงานของประเทศ

5. ผู้ไม่ได้อยู่ในกำลังแรงงาน เป็นกลุ่มที่น่าสนใจเนื่องจากผู้ไม่ได้อยู่ในกำลังแรงงานนั้นมีความสำคัญในการพัฒนาตัวเอง อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อเศรษฐกิจของประเทศ ในการคำนวณดัชนีชี้วัดภาวะแรงงานใช้ข้อมูลประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป มาใช้คำนวณหาอัตราผู้ไม่ได้อยู่ในกำลังแรงงาน

กลุ่มที่ 2 รายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผล (Adequate earnings and productive work)

มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดของงานที่มีคุณค่างานจะต้องมีประสิทธิผลและให้แรงงานมีรายได้เพียงพอ วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของ ILO คือ “เพียงแค่แบ่งปัน ความก้าวหน้าให้กับทุกคนและค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับทุกคนในการดำรงชีพและต้องให้ความคุ้มครอง” การส่งเสริมรายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผลอย่างเท่าเทียมกันเป็นองค์ประกอบสำคัญของวาระการทำงานที่มีคุณค่า โดยมีตัวแปร ดังนี้

1. อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย (Employees with low pay rate) มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมเปอร์เซ็นต์ของลูกจ้างที่ได้รับค่าตอบแทนน้อยกว่า 2 ใน 3 ของรายได้เฉลี่ย
2. ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings) หมายถึง อำนาจในการซื้อของค่าจ้างที่ได้รับเป็นเงินและปรับราคาให้แท้จริงแล้วค่าจ้างที่หักผลด้านราคาแล้ว กล่าวคือ เป็นการเปรียบเทียบของค่าจ้างที่เป็นตัวเงินกับระดับค่าครองชีพ
3. ค่าจ้างขั้นต่ำคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของค่ามัธยฐานของค่าจ้าง (Minimum wage as percentage of median wage) จุดมุ่งหมายเพื่อดูเปอร์เซ็นต์ไม่ให้ลูกจ้างได้รับค่าจ้างที่ต่ำจนเกินไป
4. ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour) จุดมุ่งหมายเพื่อให้ทราบถึงค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงที่สำคัญ

กลุ่มที่ 3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 8 มุ่งส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน ผ่านการยกระดับผลิตภาพแรงงานและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการผลิต โดยการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ การสร้างงาน รวมถึงการดำเนินนโยบายเพื่อขจัดปัญหาแรงงานผิดกฎหมาย แรงงานทาส และการค้ามนุษย์ ซึ่งจะนำไปสู่การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคนภายใน ปี 2573 ในการดำเนินงานขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) กระทรวงแรงงานได้รับมอบหมายตามมติที่ประชุมคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) ครั้งที่ 1/2563 เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2563 ให้เป็นหน่วยงานรับผิดชอบและประสานงานหลักการขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับเป้าหมายย่อย (Target) ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 8 ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน จำนวน 4 เป้าหมายย่อย 6 ตัวชี้วัด ได้แก่

1. เป้าหมายย่อยที่ 8.5 จำนวน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.5.1 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของลูกจ้างหญิงและชาย จำแนกตามเพศ อาชีพ อายุ และความพิการ หน่วยงานจัดเก็บข้อมูล กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (ดท.) สำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) และตัวชี้วัดที่ 8.5.2 อัตราการว่างงาน จำแนกตามเพศ อายุ และความพิการ หน่วยงานจัดเก็บข้อมูล (ดท.) (สสช.) กรมกิจการผู้สูงอายุ (พม.)

2. เป้าหมายย่อยที่ 8.6 จำนวน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.6.1 สัดส่วนของเยาวชน (15-64 ปี) ที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรมหน่วยงานจัดเก็บข้อมูล (ดท.) (สสช.)

3. เป้าหมายย่อยที่ 8.8 จำนวน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.8.1 อัตราความถี่ของการบาดเจ็บร้ายแรง และไม่ร้ายแรง จากการทำงาน จำแนกตามเพศ และสถานะแรงงานต่างด้าวหน่วยงานจัดเก็บข้อมูล กระทรวงสาธารณสุข (สธ.) กระทรวงแรงงาน (รง.) และตัวชี้วัดที่ 8.8.2 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักธรรมเนียมของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ จำแนกตามเพศ และสถานะแรงงานต่างด้าว ยังไม่มีหน่วยงานจัดเก็บข้อมูล

4. เป้าหมายย่อยที่ 8.b จำนวน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.b.1 การมียุทธศาสตร์การจ้างงานเยาวชนระดับประเทศที่ดำเนินการและพัฒนา ในฐานะที่เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญหรือในฐานะที่เป็นส่วนของยุทธศาสตร์ การจ้างงานของประเทศ ยังไม่มีหน่วยงานจัดเก็บข้อมูลและยังไม่มีผลการดำเนินงานโดยตรง อย่างไรก็ตาม ยังมีนโยบายที่ส่งเสริมจ้างงานหรือการฝึกอบรม ให้ได้รับการฝึกอบรมและได้มีงานทำในกลุ่มเยาวชนไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา ซึ่งเป็นนโยบายผ่านกรมการจัดหางานและกรมพัฒนาฝีมือแรงงาน เช่น การเตรียมความพร้อมของกำลังแรงงาน การฝึกอบรมฝีมือแรงงานให้เยาวชน เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นตัวชี้วัดที่คล้ายกับตัวชี้วัดที่ 8.6.1 เป็นการส่งเสริม ฝึกอบรมฝีมือแรงงานให้เยาวชนเพื่อส่งเสริมการมีงานทำ โดยเป็นการดำเนินงานตามแผนความร่วมมือระหว่างกระทรวงแรงงาน องค์กรยูนิเซฟ ประเทศไทย และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการส่งเสริมให้เยาวชนไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึก อบรม ให้ได้รับการฝึกอบรมและได้มีงานทำ

ผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงาน และแบบจำลองประมาณการของ ILO (Impact of the pandemic on ILO modelled estimates and projections)

สำหรับตัวชี้วัดในหัวข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงตัวเลขจากผลกระทบของการระบาดใหญ่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนที่ส่งผลกระทบต่อแรงงานทั่วโลก แสดงให้เห็นถึงจำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 และการสูญเสียการจ้างงานเต็มเวลา โดยใช้แบบจำลอง nowcasting ซึ่งคือแบบจำลองการคาดการณ์ทางสถิติที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล (แล้วหารด้วย 40 หรือ 48 ชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์) โดยมีตัวแปร คือ จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประมาณการของ ILO (%)

กลุ่มที่ 1
ดัชนีชี้วัดเรื่องโอกาสการมีงานทำ
(Employment Opportunities)

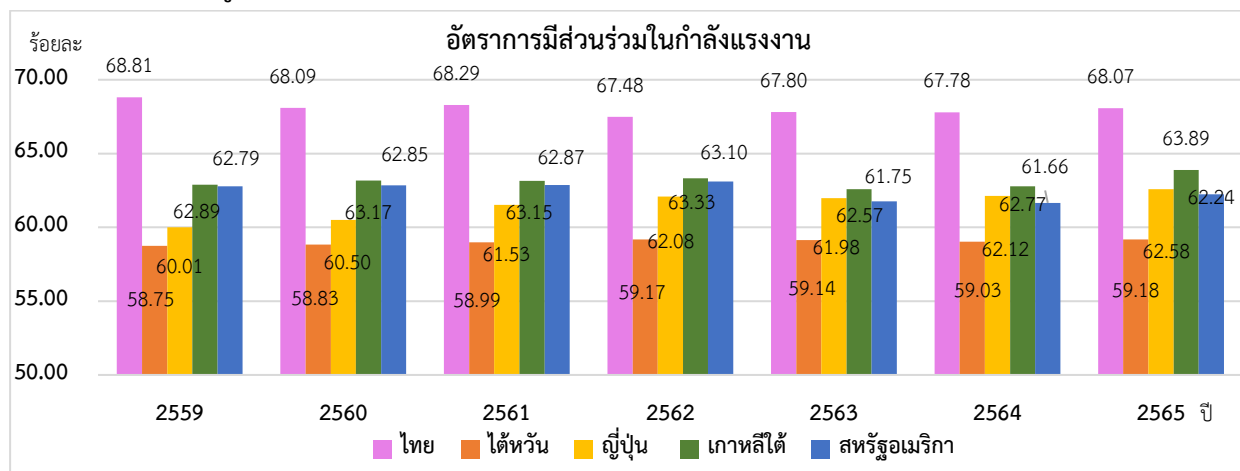
กลุ่มที่ 1 ดัชนีชี้วัดเรื่องโอกาสการมีงานทำ (Employment Opportunities)

มีวัตถุประสงค์เพื่อแสดงถึงตัวแปรที่สำคัญในตลาดแรงงานและพัฒนาตัวแปรที่เป็นไปได้สำหรับแนวโน้มสถานการณ์แรงงานทั้งในและต่างประเทศ โดยมีดัชนีชี้วัดทั้งหมด 5 ตัว ดังนี้

1. อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labor Force Participation Rate)
2. อัตราการมีงานทำต่อประชากร (Employment-to-population Ratio)
3. ผู้มีงานทำจำแนกตามรายสาขา โดยจำแนกตามสาขาหลักทางเศรษฐกิจ 3 สาขา ได้แก่ ภาคเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคบริการ
4. อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)
5. ผู้ไม่ได้อยู่ในกำลังแรงงาน (Persons outside the Labor Force Rate)

1. อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labor Force Participation Rate)

รูปที่ 1 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labor Force Participation Rate)

ตารางที่ 1 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labor Force Participation Rate)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	68.81	68.09	68.29	67.48	67.80	67.78	68.07
ไต้หวัน	58.75	58.83	58.99	59.17	59.14	59.03	59.18
ญี่ปุ่น	60.01	60.50	61.53	62.08	61.98	62.12	62.58
เกาหลีใต้	62.89	63.17	63.15	63.33	62.57	62.77	63.89
สหรัฐอเมริกา	62.79	62.85	62.87	63.10	61.75	61.66	62.24

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1. อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน = {กำลังแรงงานรวม / ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป} * 100

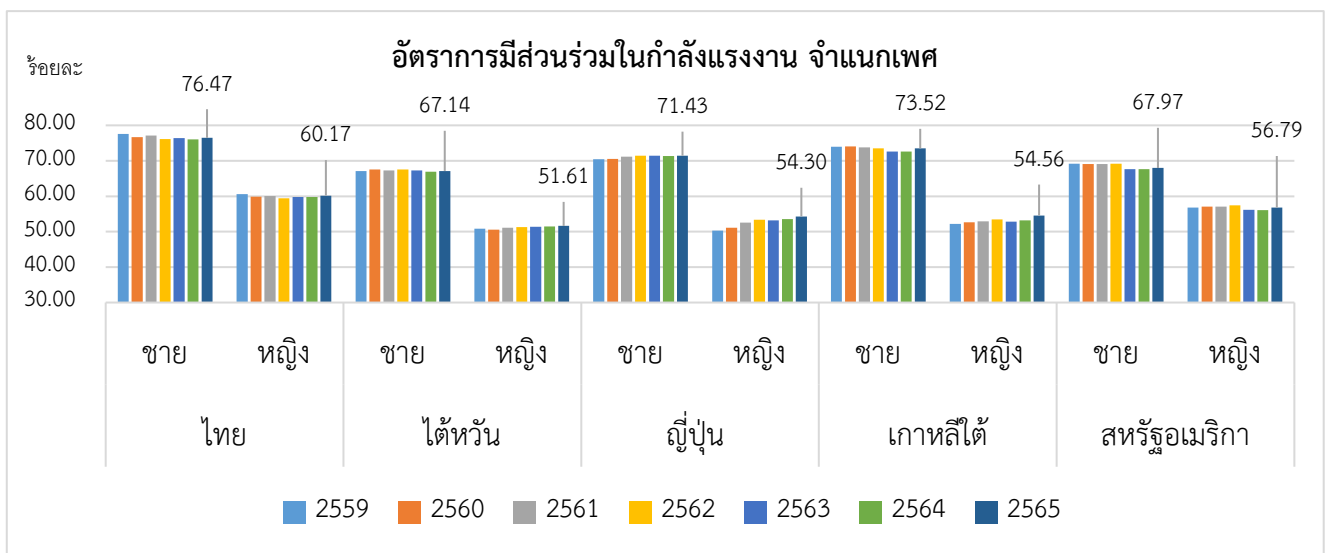
2. สหรัฐอเมริกา อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน = {กำลังแรงงานรวม / ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไป} * 100

3. รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

รูปที่ 2 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ

ร้อยละ อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ										
ปี / เพศ	ไทย		ไต้หวัน		ญี่ปุ่น		เกาหลีใต้		สหรัฐอเมริกา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2559	77.58	60.61	67.05	50.80	70.43	50.30	73.99	52.18	69.19	56.80
2560	76.66	59.84	67.57	50.61	70.53	51.14	74.06	52.66	69.07	57.03
2561	77.10	60.07	67.24	51.14	71.19	52.52	73.76	52.91	69.05	57.08
2562	76.17	59.38	67.50	51.27	71.45	53.34	73.51	53.48	69.15	57.43
2563	76.38	59.81	67.24	51.41	71.40	53.16	72.64	52.82	67.67	56.20
2564	76.03	59.76	66.93	51.49	71.32	53.53	72.61	53.22	67.60	56.09
2565	76.47	60.17	67.14	51.61	71.43	54.30	73.52	54.56	67.97	56.79

ตารางที่ 2 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานจำแนกเพศ = (ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ / ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ) *100
 2.สหรัฐอเมริกา อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานจำแนกเพศ = (ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ / ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ) *100
 3.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานต่อประชากรในวัยแรงงาน 100 คน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานจะอยู่ระหว่าง 59-68 คน ขณะเดียวกันปี 2565 ทุกประเทศ/เขตเศรษฐกิจมีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานที่เกินร้อยละ 59 ขึ้นไป โดยในปี 2565 ประเทศไทยมีอัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน มากที่สุดคือร้อยละ 68.07 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงานของเพศชายมีมากกว่าเพศหญิงในทุกประเทศ เมื่อแยกเป็นรายประเทศ จะพบว่า

ไทย ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน ในปี 2565 มีจำนวน 39.90 ล้านคน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน อยู่ที่ร้อยละ 68.07 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 67.78 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ ผู้อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 76.47 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 76.03 และเพศหญิงร้อยละ 60.17 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 59.76

ไต้หวัน ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน ในปี 2565 มีจำนวน 11.85 ล้านคน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน อยู่ที่ร้อยละ 59.18 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 59.03 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ ผู้อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 67.14 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 66.93 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 51.61 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 51.49

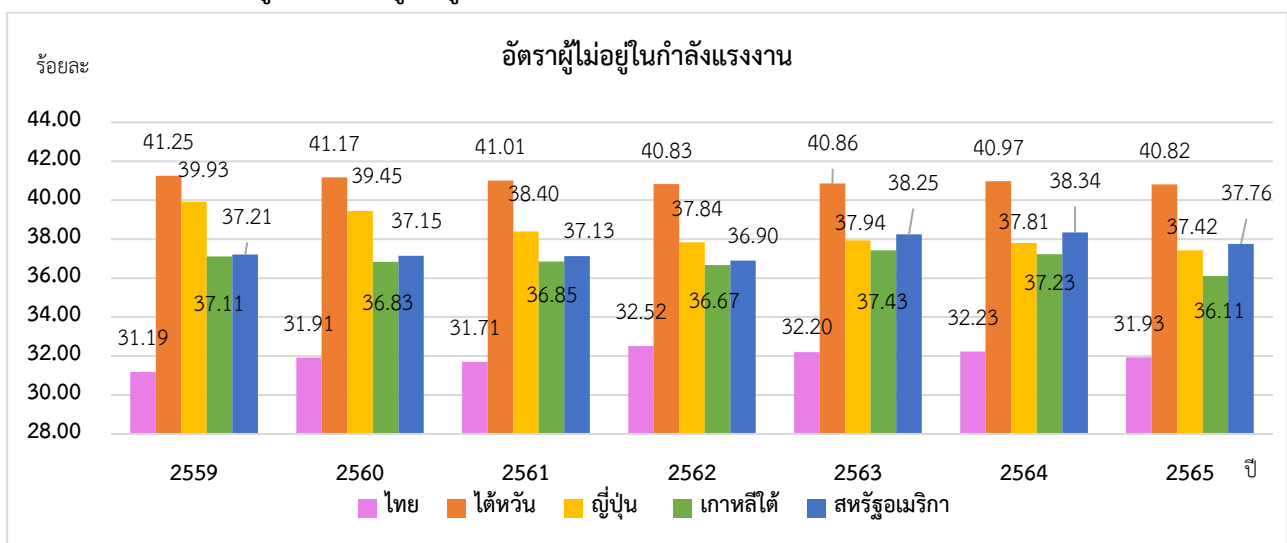
ญี่ปุ่น ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน ในปี 2565 มีจำนวน 69.03 ล้านคน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน อยู่ที่ร้อยละ 62.58 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ร้อยละ 62.12 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ ผู้อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 71.43 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 71.32 และเพศหญิงร้อยละ 54.30 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 53.53

เกาหลีใต้ ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน ในปี 2565 มีจำนวน 28.91 ล้านคน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน อยู่ที่ร้อยละ 63.89 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ร้อยละ 62.77 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ ผู้อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 73.52 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 72.61 และเพศหญิงร้อยละ 54.56 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 53.22

สหรัฐอเมริกา ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน ในปี 2565 มีจำนวน 164.29 ล้านคน อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน อยู่ที่ร้อยละ 62.24 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 67.87 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ ผู้อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 67.97 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 67.60 และ เพศหญิงร้อยละ 56.79 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 56.09

2. อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (Persons outside the Labor Force)

รูปที่ 3 อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (Persons outside the Labor Force)

ตาราง 3 อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (Persons outside the Labor Force)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	31.19	31.91	31.71	32.52	32.20	32.23	31.93
ไต้หวัน	41.25	41.17	41.01	40.83	40.86	40.97	40.82
ญี่ปุ่น	39.93	39.45	38.40	37.84	37.94	37.81	37.42
เกาหลีใต้	37.11	36.83	36.85	36.67	37.43	37.23	36.11
สหรัฐอเมริกา	37.21	37.15	37.13	36.90	38.25	38.34	37.76

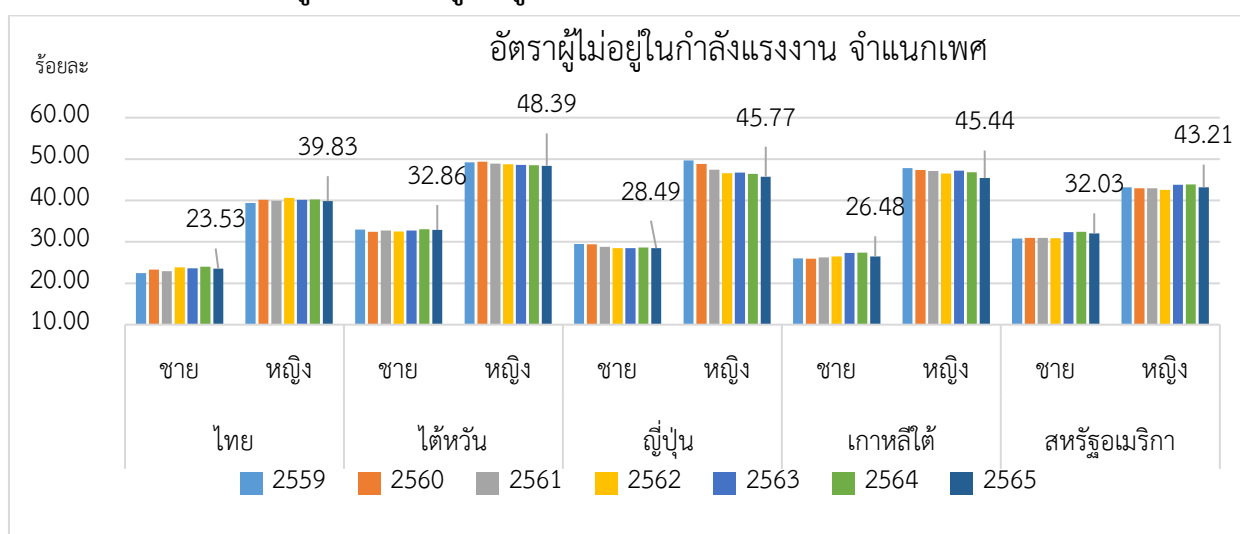
ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน = {ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน / ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป} *100

2.สหรัฐอเมริกา อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน = {ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน / ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไป} *100

3.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

รูปที่ 4 อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ

ตารางที่ 4 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ

อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ										
ปี / เพศ	ไทย		ไต้หวัน		ญี่ปุ่น		เกาหลีใต้		สหรัฐอเมริกา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2559	22.42	39.39	32.95	49.20	29.52	49.65	26.01	47.82	30.81	43.20
2560	23.34	40.16	32.43	49.39	29.43	48.81	25.94	47.34	30.93	42.97
2561	22.90	39.93	32.76	48.86	28.76	47.41	26.24	47.09	30.95	42.92
2562	23.83	40.62	32.50	48.73	28.48	46.59	26.49	46.52	30.85	42.57
2563	23.62	40.19	32.76	48.59	28.52	46.75	27.36	47.18	32.33	43.80
2564	23.97	40.24	33.07	48.51	28.62	46.40	27.39	46.78	32.40	43.91
2565	23.53	39.83	32.86	48.39	28.49	45.77	26.48	45.44	32.03	43.21

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ = {ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ / ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ} *100

2.สหรัฐอเมริกา อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ = {ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ / ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ} *100 3.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ แสดงให้เห็น อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานต่อประชากรวัยแรงงาน 100 คน อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานจะอยู่ระหว่าง 31-41 คน ขณะเดียวกัน ปี 2565 ทุกประเทศ/เขตเศรษฐกิจมีอัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานเกินร้อยละ 31 ขึ้นไป โดยไต้หวันมีอัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานสูงที่สุด ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 40.82 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน เพศหญิงมีมากกว่าเพศชายในทุกประเทศ เมื่อแยกเป็นรายประเทศ พบว่า

ไทย ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานในปี 2565 มีจำนวน 18.71 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 31.93 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 32.23 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 23.53 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 23.97 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 39.83 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 40.24

ไต้หวัน ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานในปี 2565 มีจำนวน 8.17 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 40.82 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 40.97 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 32.86 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 33.07 และ เพศหญิงร้อยละ 48.39 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 48.51

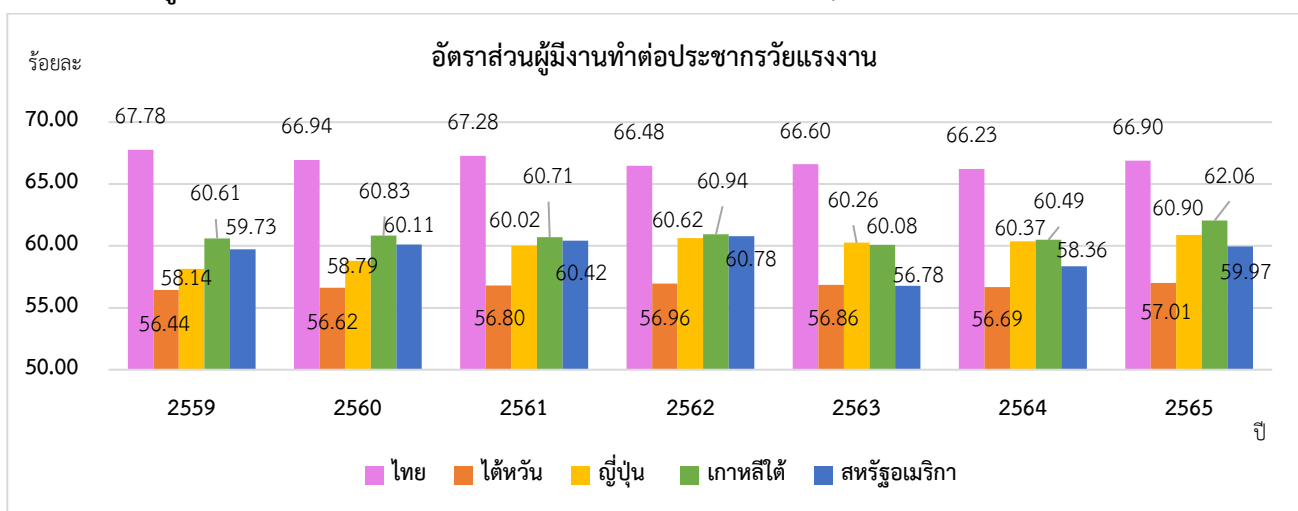
ญี่ปุ่น ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานในปี 2565 มีจำนวน 41.28 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 37.42 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 37.81 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 28.49 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 28.62 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 45.77 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 46.40

เกาหลีใต้ ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานในปี 2565 มีจำนวน 16.34 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 36.11 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 37.23 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 26.48 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 27.39 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 45.44 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 46.78

สหรัฐอเมริกา ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานในปี 2565 มีจำนวน 99.68 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 37.76 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 38.34 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 32.03 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 32.40 และ เพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 43.21 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 43.91

3. อัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน (Employment-to-population Ratio)

รูปที่ 5 อัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน (Employment-to-population Ratio)

ตาราง 5 อัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน (Employment-to-population Ratio)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	67.78	66.94	67.28	66.48	66.60	66.23	66.90
ไต้หวัน	56.44	56.62	56.80	56.96	56.86	56.69	57.01
ญี่ปุ่น	58.14	58.79	60.02	60.62	60.26	60.37	60.90
เกาหลีใต้	60.61	60.83	60.71	60.94	60.08	60.49	62.06
สหรัฐอเมริกา	59.73	60.11	60.42	60.78	56.78	58.36	59.97

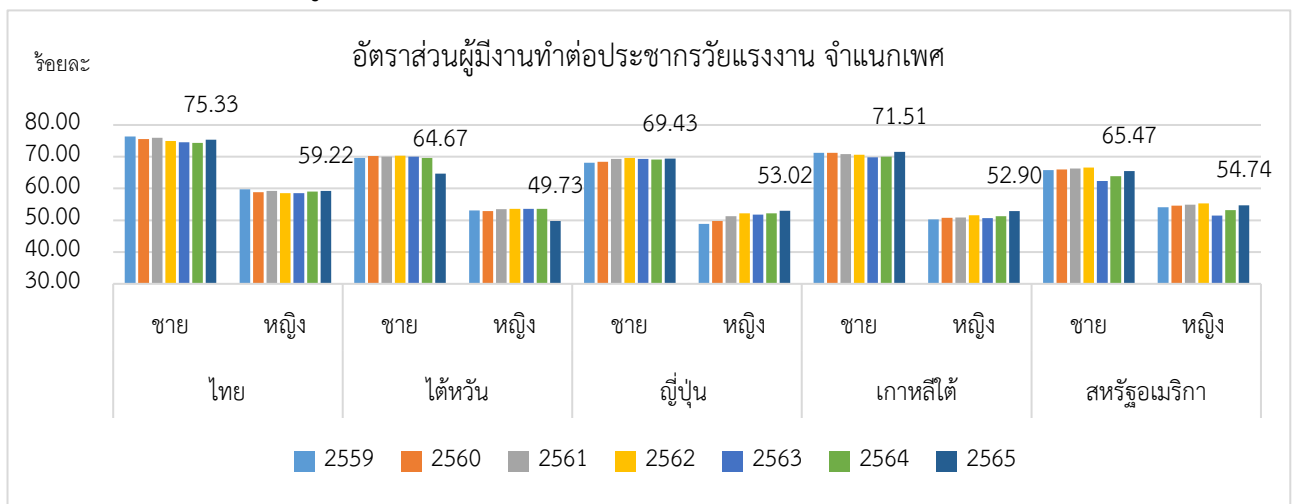
ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน = {ผู้มีงานทำ / ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป} *100

2. สหรัฐอเมริกา อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน = {ผู้มีงานทำ / ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไป} *100

3.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

รูปที่ 6 อัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน จำแนกเพศ

ตารางที่ 6 อัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน จำแนกเพศ

อัตราการมีงานทำต่อประชากร จำแนกเพศ										
ปี / เพศ	ไทย		ไต้หวัน		ญี่ปุ่น		เกาหลีใต้		สหรัฐอเมริกา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2559	76.37	59.75	69.59	53.07	68.07	48.87	71.22	50.30	65.78	54.08
2560	75.56	58.89	70.27	52.93	68.44	49.78	71.24	50.80	66.03	54.57
2561	75.93	59.21	70.01	53.48	69.32	51.33	70.84	50.93	66.33	54.89
2562	74.97	58.57	70.32	53.55	69.66	52.19	70.65	51.55	66.58	55.35
2563	74.59	58.54	70.00	53.60	69.28	51.83	69.81	50.66	62.40	51.51
2564	74.33	59.05	69.62	53.59	69.15	52.18	70.04	51.23	63.90	53.16
2565	75.33	59.22	64.67	49.73	69.43	53.02	71.51	52.90	65.47	54.74

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน จำแนกเพศ = {ผู้มีงานทำ จำแนกเพศ / ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ} *100

2.สหรัฐอเมริกา อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน จำแนกเพศ = {ผู้มีงานทำ จำแนกเพศ / ประชากรอายุ 16 ปีขึ้นไป

จำแนกเพศ} *100 3.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นอัตราการมีงานทำต่อประชากรในวัยแรงงาน 100 คน อัตราการมีงานทำจะอยู่ระหว่าง 57-67 คน ขณะเดียวกันในปี 2565 ทุกประเทศ/เขตเศรษฐกิจ มีอัตราการมีงานทำต่อประชากรในวัยทำงานที่เกินร้อยละ 50 ขึ้นไป โดยประเทศไทยที่มีอัตราการมีงานทำต่อประชากรวัยแรงงานสูงที่สุด คือร้อยละ 66.90 และเมื่อจำแนกตามเพศ พบว่าอัตราการมีงานทำของเพศชายมีมากกว่าเพศหญิงในทุกประเทศ/เขตเศรษฐกิจ เมื่อแยกเป็นรายประเทศ จะพบว่า

ไทย ผู้มีงานทำในปี 2565 มีจำนวน 39.22 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 66.90 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 66.23 และเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการมีงานทำของเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 75.33 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 74.33 และเพศหญิงร้อยละ 59.22 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 59.05

ไต้หวัน ผู้มีงานทำในปี 2565 มีจำนวน 11.41 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 57.01 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ร้อยละ 56.69 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการมีงานทำของเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 64.67 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 69.62 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 49.73 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 53.59

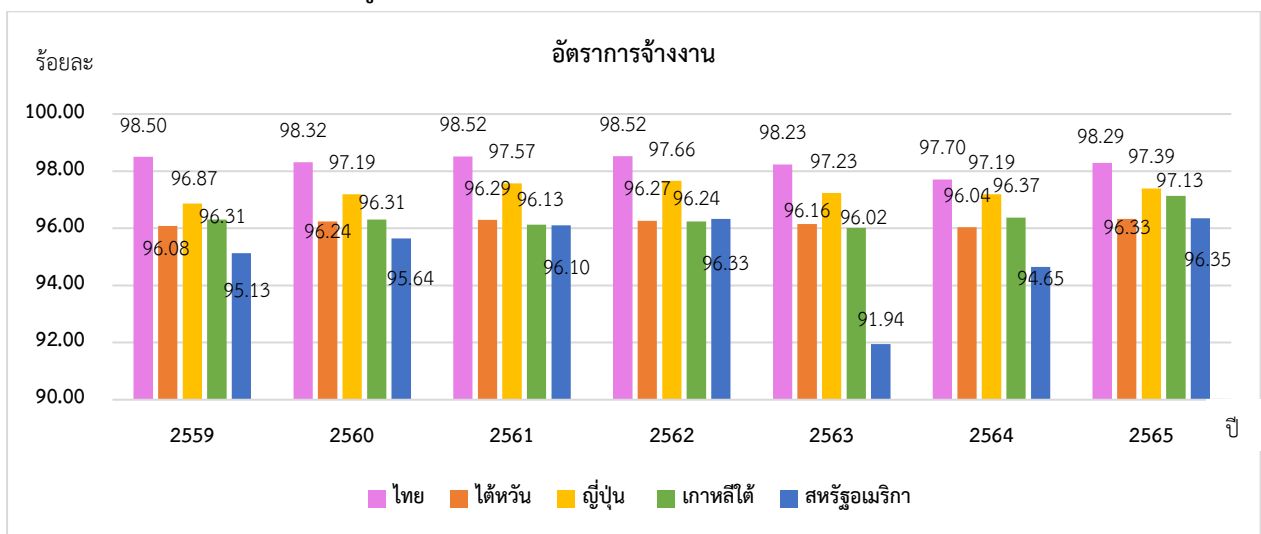
ญี่ปุ่น ผู้มีงานทำในปี 2565 มีจำนวน 67.23 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 60.90 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 60.37 โดยเมื่อจำแนกตามเพศอัตราการมีงานทำของเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 69.43 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 69.15 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 53.02 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 52.18

เกาหลีใต้ ผู้มีงานทำในปี 2565 มีจำนวน 28.08 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 62.06 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 60.49 โดยเมื่อจำแนกตามเพศอัตราการมีงานทำของเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 71.51 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 70.04 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 52.90 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 51.23

สหรัฐอเมริกา ผู้มีงานทำในปี 2565 มีจำนวน 158.29 ล้านคน โดยมีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 59.97 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 58.36 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการมีงานทำของเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 65.47 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 63.90 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 54.74 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 53.16

4. อัตราการจ้างงาน (Employment Rate)

รูปที่ 7 อัตราการจ้างงาน (Employment Rate)

ตาราง 7 อัตราการจ้างงาน (Employment Rate)

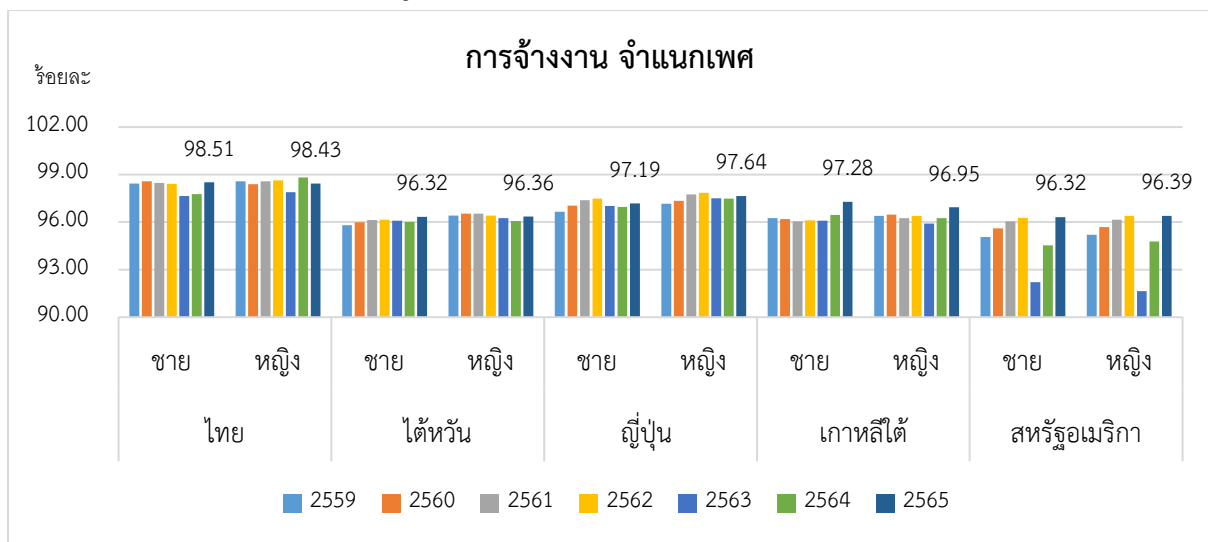
ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	98.50	98.32	98.52	98.52	98.23	97.70	98.29
ไต้หวัน	96.08	96.24	96.29	96.27	96.16	96.04	96.33
ญี่ปุ่น	96.87	97.19	97.55	97.66	97.23	97.19	97.39
เกาหลีใต้	96.31	96.31	96.13	96.24	96.02	96.37	97.13
สหรัฐอเมริกา	95.13	95.64	96.10	96.33	91.94	94.65	96.35

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราการจ้างงาน = {จำนวนผู้มีงานทำ / ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน} *100

2.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

รูปที่ 8 อัตราการจ้างงาน จำแนกเพศ

ตารางที่ 8 อัตราการจ้างงาน จำแนกเพศ

ร้อยละการจ้างงาน จำแนกเพศ										
ปี / เพศ	ไทย		ไต้หวัน		ญี่ปุ่น		เกาหลีใต้		สหรัฐอเมริกา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2559	98.43	98.58	95.81	96.41	96.65	97.16	96.25	96.39	95.06	95.21
2560	98.57	98.40	96.00	96.54	97.04	97.34	96.19	96.47	95.60	95.69
2561	98.48	98.57	96.12	96.53	97.38	97.74	96.04	96.25	96.06	96.16
2562	98.42	98.64	96.15	96.41	97.49	97.84	96.12	96.40	96.28	96.39
2563	97.66	97.88	96.08	96.24	97.02	97.50	96.09	95.91	92.21	91.65
2564	97.76	98.81	96.01	96.07	96.95	97.48	96.46	96.26	94.53	94.78
2565	98.51	98.43	96.32	96.36	97.19	97.64	97.28	96.95	96.32	96.39

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราการจ้างงาน จำแนกเพศ = {จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกเพศ / ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ} *100

2.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการจ้างงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นว่า อัตราการจ้างงานอยู่ระหว่างร้อยละ 96-98 ขณะเดียวกันในปี 2565 ประเทศที่มีอัตราการจ้างงานมากที่สุด คือ ไทย ร้อยละ 98.29 และเมื่อพิจารณาอัตราการจ้างงานจำแนกตามเพศของของแต่ละประเทศในปี 2565 พบว่า ไทย และเกาหลีใต้ มีอัตราการจ้างงานในเพศชายมากกว่าเพศหญิง ในขณะที่ไต้หวัน ญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา มีอัตราการจ้างงานในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเทศ พบว่า

ไทย อัตราการจ้างงานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 98.29 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 97.70 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการจ้างงานเพศชายอยู่ที่ร้อยละ 98.51 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 97.76 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 98.43 ลดลงจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 98.81

ไต้หวัน อัตราการจ้างงานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 96.33 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 96.04 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการจ้างงานเพศชายอยู่ที่ร้อยละ 96.32 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 96.01 และเพศหญิงร้อยละ 96.36 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 96.07

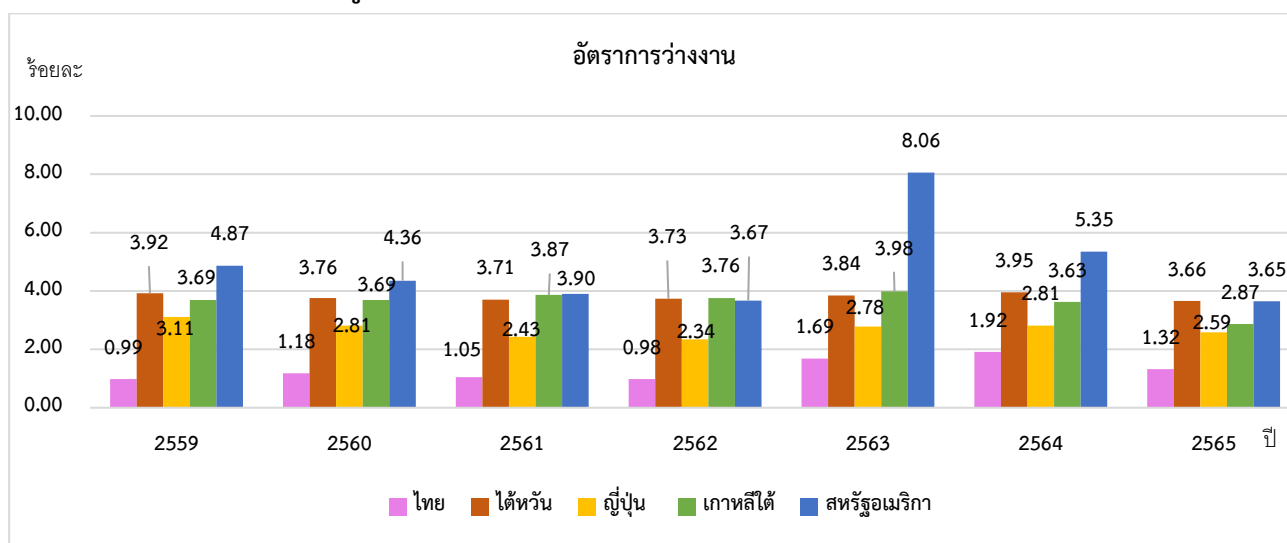
ญี่ปุ่น อัตราการจ้างงานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 97.39 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 97.19 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการจ้างงานเพศชายอยู่ที่ร้อยละ 97.19 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 96.95 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 97.64 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 97.48

เกาหลีใต้ อัตราการจ้างงานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 97.13 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 96.37 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการจ้างงานเพศชายอยู่ที่ร้อยละ 97.19 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 96.95 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 96.95 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 96.26

สหรัฐอเมริกา อัตราการจ้างงานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 96.55 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 94.65 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการจ้างงานเพศชายอยู่ที่ร้อยละ 96.32 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 94.53 และเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 96.39 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้าที่ร้อยละ 94.78

5. อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)

รูปที่ 9 อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)

ตาราง 9 อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)

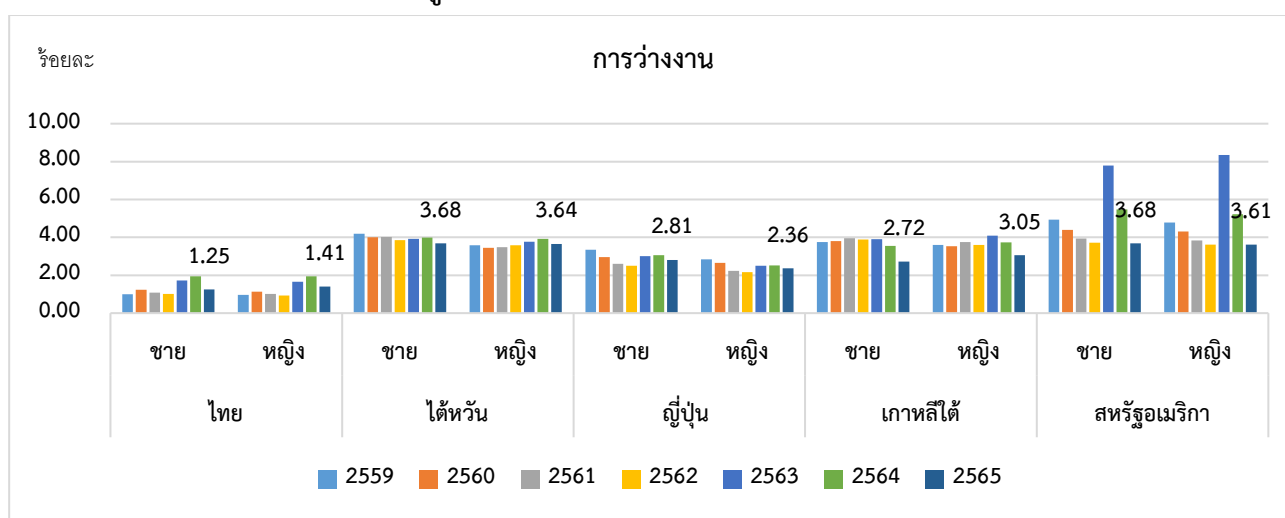
ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	0.99	1.18	1.05	0.98	1.69	1.92	1.32
ไต้หวัน	3.92	3.76	3.71	3.73	3.84	3.95	3.66
ญี่ปุ่น	3.11	2.81	2.43	2.34	2.78	2.81	2.59
เกาหลีใต้	3.69	3.69	3.87	3.76	3.98	3.63	2.87
สหรัฐอเมริกา	4.87	4.36	3.90	3.67	8.06	5.35	3.65

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราการว่างงาน = {ผู้ว่างงาน / ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน} *100

2.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

รูปที่ 10 อัตราการว่างงาน จำแนกเพศ

ตารางที่ 10 อัตราการว่างงาน จำแนกเพศ

ร้อยละ ผู้ว่างงาน จำแนกเพศ										
ปี	ไทย		ไต้หวัน		ญี่ปุ่น		เกาหลีใต้		สหรัฐอเมริกา	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
2559	1.00	0.97	4.19	3.57	3.35	2.84	3.75	3.61	4.94	4.79
2560	1.23	1.13	4.01	3.45	2.96	2.66	3.81	3.53	4.40	4.31
2561	1.08	1.02	4.01	3.49	2.59	2.22	3.95	3.76	3.94	3.84
2562	1.02	0.93	3.85	3.59	2.51	2.16	3.88	3.60	3.72	3.61
2563	1.72	1.65	3.93	3.76	3.01	2.50	3.91	4.09	7.79	8.35
2564	1.94	1.94	3.99	3.91	3.05	2.52	3.54	3.74	5.47	5.22
2565	1.25	1.41	3.68	3.64	2.81	2.36	2.72	3.05	3.68	3.61

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราการว่างงาน = {ผู้ว่างงาน / ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน} *100

2.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการว่างงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ อัตราว่างงานใน 100 คน จะอยู่ระหว่าง 1-4 คน ขณะเดียวกันในปี 2565 ประเทศที่มีอัตราการว่างงานสูงที่สุด คือ สหรัฐอเมริกา ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 5.65 และเมื่อจำแนกตามเพศของแต่ละประเทศ พบว่า เพศชายมีมากกว่าเพศหญิงในประเทศ พบว่า ไต้หวัน ญี่ปุ่น และสหรัฐอเมริกา มีอัตราการว่างงานของเพศชายสูงกว่าเพศหญิง ส่วนไทยและเกาหลีใต้อัตราการว่างงานของเพศหญิงสูงกว่าเพศชาย และเมื่อพิจารณาเป็นรายประเทศ จะพบว่า

ไทย การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 5.27 แสนคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 1.32 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.92 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการว่างงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 1.25 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.94 และอัตราการว่างงานเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 1.41 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.94

ไต้หวัน การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 4.34 แสนคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 3.66 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.95 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการว่างงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 3.68 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.99 และอัตราการว่างงานเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 3.64 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.91

ญี่ปุ่น การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 1.79 ล้านคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 2.59 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 2.81 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการว่างงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 2.81 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.05 และอัตราการว่างงานเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 2.36 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 2.52

เกาหลีใต้ การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 8.29 แสนคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 2.87 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.63 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการว่างงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 2.72 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.54 และอัตราการว่างงานเพศหญิงอยู่ที่ร้อยละ 3.05 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.74

สหรัฐอเมริกา การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 5.99 ล้านคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 3.65 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 5.35 โดยเมื่อจำแนกตามเพศ อัตราการว่างงานเพศชาย อยู่ที่ร้อยละ 3.68 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 5.47 และอัตราว่างงานเพศหญิงร้อยละ 3.61 ลดลงจากปีก่อนหน้าซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 5.22

6. สัดส่วนผู้มีงานทำ (ร้อยละ) จำแนกผู้มีงานทำจำแนกตามรายสาขา/รายประเทศ

ตารางที่ 11 สัดส่วนผู้มีงานทำ (ร้อยละ) จำแนกผู้มีงานทำจำแนกตามรายสาขา/รายประเทศ/รายปี

ปี/รายสาขา	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไต้หวัน							
ภาคเกษตร	4.95	4.90	4.90	4.86	4.76	4.73	4.64
ภาคการผลิต	35.88	35.79	35.71	35.58	35.43	35.46	35.40
ภาคบริการ	59.17	59.31	59.38	59.55	59.80	59.81	59.96
ญี่ปุ่น							
ภาคเกษตร	3.14	3.08	3.15	3.09	3.12	2.92	2.83
ภาคการผลิต	23.80	23.74	23.47	23.23	23.02	22.78	22.65
ภาคบริการ	67.27	67.41	67.73	67.97	68.14	67.18	68.59

ปี/รายสาขา	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
เกาหลีใต้							
ภาคเกษตร	4.81	4.80	5.00	5.16	5.40	5.37	5.45
ภาคการผลิต	25.20	25.31	25.20	17.13	24.64	24.61	24.47
ภาคบริการ	69.90	69.91	69.80	77.73	69.98	70.05	70.12
สหรัฐอเมริกา							
ภาคเกษตร	0.44	0.44	0.47	0.46	0.42	0.41	0.39
ภาคการผลิต	12.60	12.65	12.82	12.89	13.16	13.00	12.94
ภาคบริการ	96.95	97.09	96.72	96.79	97.49	96.61	96.55
ไทย							
ภาคเกษตร	31.17	31.46	32.14	31.43	31.19	31.80	30.40
ภาคการผลิต	23.68	22.88	22.33	22.84	22.46	22.20	22.26
ภาคบริการ	45.16	45.70	45.11	45.73	45.86	45.83	47.49

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1. อัตราการจ้างงานในภาคเกษตร = {จำนวนผู้มีงานทำในภาคเกษตร / จำนวนผู้มีงานทำ} *100,
 อัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรม = {จำนวนผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรม / จำนวนผู้มีงานทำ} *100,
 อัตราการจ้างงานในภาคบริการ = {จำนวนผู้มีงานทำในภาคบริการ / จำนวนผู้มีงานทำ} *100

2. รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

กลุ่มที่ 2

รายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผล
(Adequate earnings and productive work)

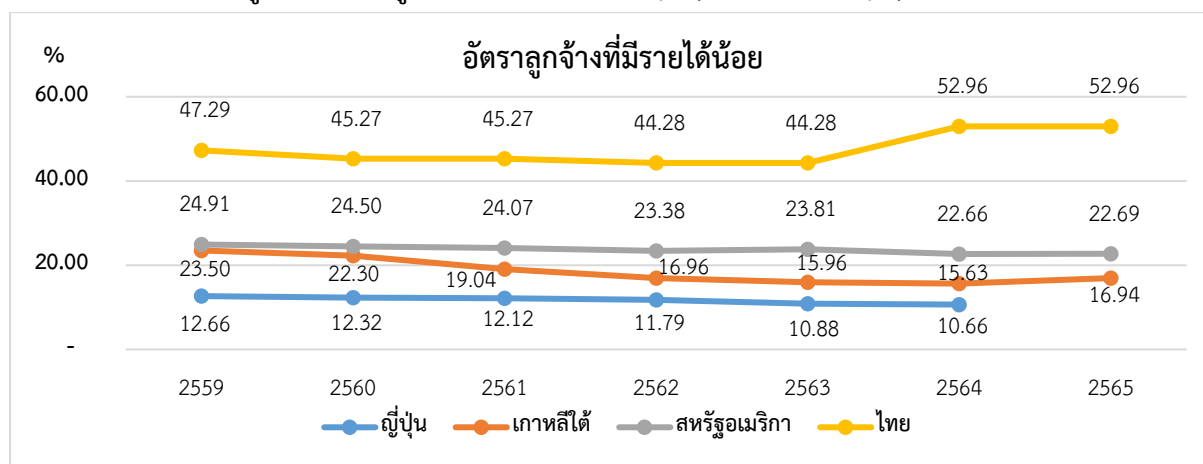
กลุ่มที่ 2 รายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผล (Adequate earnings and productive work)

มีวัตถุประสงค์เพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดของงานที่มีคุณค่างานจะต้องมีประสิทธิผลและให้แรงงานมีรายได้เพียงพอ วัตถุประสงค์ประการหนึ่งของ ILO คือ “เพียงแค่แบ่งปัน ความก้าวหน้าให้กับทุกคนและค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับทุกคนในการดำรงชีพและต้องให้ความคุ้มครอง” การส่งเสริมรายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผลอย่างเท่าเทียมกันเป็นองค์ประกอบสำคัญของวาระการทำงานที่มีคุณค่า โดยมีดัชนีชี้วัดทั้งหมด 4 ตัว ดังนี้

1. อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย (Employees with low pay rate)
2. ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings)
3. ค่าจ้างขั้นต่ำคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ของค่ามัธยฐานของค่าจ้าง (Minimum wage as percentage of median wage)
4. ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour)

1. อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย (Employees with low pay rate)

รูปที่ 11 อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย (Employees with low pay rate)

ตาราง 12 อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย (Employees with low pay rate)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565	เปอร์เซ็นต์
ญี่ปุ่น	12.66	12.32	12.12	11.79	10.88	10.66	-	%
เกาหลีใต้	23.50	22.30	19.04	16.96	15.96	15.63	16.94	%
สหรัฐอเมริกา	24.91	24.50	24.07	23.38	23.81	22.66	22.69	%
ไทย	47.29	45.27	45.27	44.28	44.28	52.96	52.96	%

ที่มา : International Labor Organization (Low pay rate (%))

หมายเหตุ 1. ประเทศญี่ปุ่นในปี 2565 ยังไม่มีการเผยแพร่ข้อมูล ประมวลผลข้อมูลเมื่อวันที่ 21 ก.ค. 66

2. รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย (Employees with low pay rate) มีจุดมุ่งหมายเพื่อรวบรวมเปอร์เซ็นต์ของอัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อยสำหรับค่าแรงขั้นต่ำ เมื่อพิจารณาจากทั้ง 4 ประเทศ จะพบว่า อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย ในประเทศเกาหลีใต้ และสหรัฐอเมริกา เพิ่มขึ้นเล็กน้อย ในขณะที่ประเทศไทยอัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อยยังคงที่ ซึ่งในปี 2565 ประเทศที่มีอัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อยสูงที่สุด คือ ไทยซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 52.96 ประเทศที่มีอัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อยสูงที่สุด คือ เกาหลีใต้ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 16.94 เมื่อแยกเป็นรายประเทศจะพบว่า

ญี่ปุ่น ลูกจ้างที่มีรายได้น้อยในปี 2564 อยู่ที่ร้อยละ 10.66 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 10.88 (ลดลงร้อยละ 0.22)

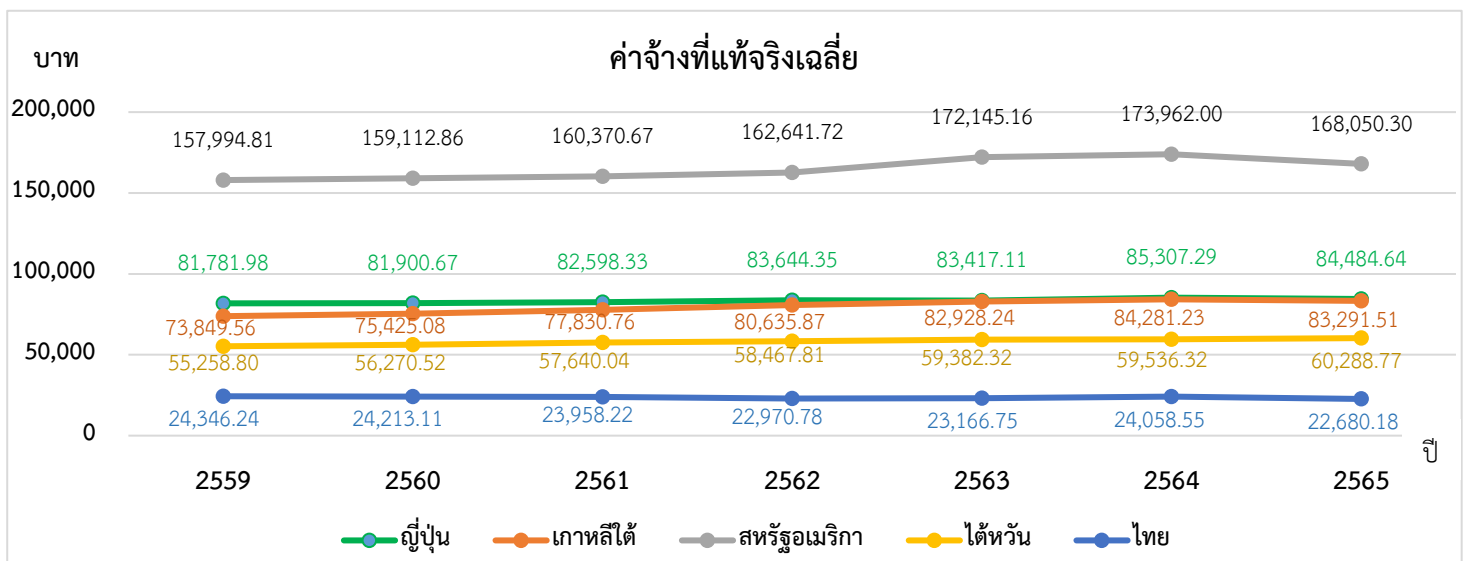
เกาหลีใต้ ลูกจ้างที่มีรายได้น้อยในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 16.94 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 15.63 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.31)

สหรัฐอเมริกา ลูกจ้างที่มีรายได้น้อยในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 22.69 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 22.66 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.03)

ไทย ลูกจ้างที่มีรายได้น้อยในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 52.96 คงที่จากปีก่อนที่ร้อยละ 52.96 (เนื่องจากประเทศไทยเก็บข้อมูลทุกสองปี)

2. ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings)

รูปที่ 12 ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings)

ตาราง 13 ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings)

ประเทศ/ปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565	หน่วย
ไทย	24,346.24	24,213.11	23,958.22	22,970.78	23,166.75	24,058.55	22,680.18	บาท
ไต้หวัน	49,266.00	50,168.95	51,389.49	52,127.74	52,942.33	53,079.63	53,750.47	ดอลลาร์ไต้หวันใหม่
ญี่ปุ่น	338,304.66	338,795.69	341,681.83	346,008.25	345,068.19	352,887.80	349,484.92	เยน
เกาหลีใต้	2,755,444.24	2,814,229.19	2,903,989.65	3,008,652.89	3,094,184.47	3,144,666.26	3,107,738.76	วอน
สหรัฐอเมริกา	4,522.17	4,554.30	4,590.40	4,655.89	4,927.68	4,979.88	4,809.80	เหรียญ

แปลงค่าเงินเทียบเงินบาท ณ วันที่ (5 ก.ค. 66)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565	หน่วย
ไทย ³	24,346.24	24,213.11	23,958.22	22,970.78	23,166.75	24,058.55	22,680.18	บาท
ไต้หวัน ²	55,258.80	56,270.52	57,640.04	58,467.81	59,382.32	59,536.32	60,288.77	บาท
ญี่ปุ่น ¹	81,781.98	81,900.67	82,598.33	83,644.35	83,417.11	85,307.29	84,484.64	บาท
เกาหลีใต้ ¹	73,849.56	75,425.08	77,830.76	80,635.87	82,928.24	84,281.23	83,291.51	บาท
สหรัฐอเมริกา ¹	157,994.81	159,112.86	160,370.67	162,641.72	172,145.16	173,962.00	168,050.30	บาท

ที่มา : ¹ ข้อมูล Average annual wages จาก OECD.Stats

² ข้อมูล Average Monthly earnings จาก DGBDS

³ สำนักงานสถิติแห่งชาติ

หมายเหตุ : รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย (Real average earnings) เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ จะพบว่า ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย แปลงค่าเงินเป็นเงินบาทแล้ว พบว่า ไต้หวัน มีค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า ในขณะที่ไทย สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้ มีค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยลดลงจากปีก่อนหน้า โดยในปี 2565 ประเทศที่มีค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยมากที่สุด คือ สหรัฐอเมริกาซึ่งอยู่ที่ 168,050.30 บาท รองลงมาญี่ปุ่น อยู่ที่ 84,484.64 บาท เกาหลีใต้อยู่ที่ 83,291.51 บาท ไต้หวันอยู่ที่ 60,288.77 บาท ตามลำดับ ทั้งนี้ ในแต่ละประเทศ/เขตเศรษฐกิจ มีค่าที่แท้จริงไม่เท่ากัน เมื่อแยกเป็นรายประเทศ/เขตเศรษฐกิจ จะพบว่า

ไต้หวัน ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยในปี 2565 อยู่ที่ 60,288.77 บาท เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ 59,536.32 บาท (เพิ่มขึ้น 752.45 บาท)

ญี่ปุ่น ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยในปี 2565 อยู่ที่ 84,484.64 บาท ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ 85,307.29 บาท (ลดลง 822.65 บาท)

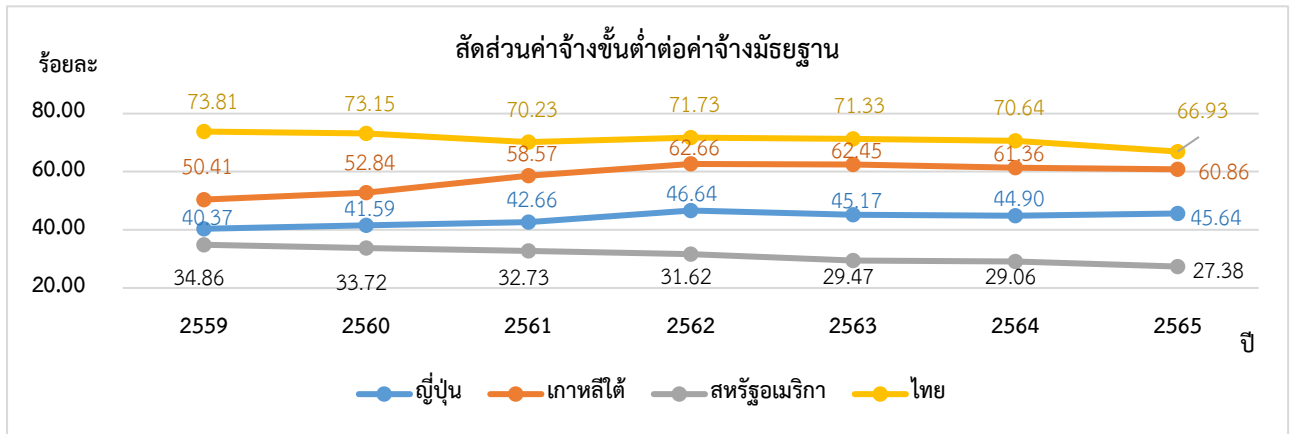
เกาหลีใต้ ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยในปี 2565 อยู่ที่ 83,291.51 บาท ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ 84,281.23 บาท (ลดลง 989.72 บาท)

สหรัฐอเมริกา ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยในปี 2565 อยู่ที่ 168,050.30 บาท ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ 173,962.00 บาท (ลดลง 5,911.7 บาท)

ไทย ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ยในปี 2565 อยู่ที่ 22,680.18 บาท ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ 24,058.55 บาท (ลดลง 1378.37 บาท)

3. สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน (Minimum wage as percentage of median wage)

รูปที่ 13 สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน (Minimum wage as percentage of median wage)

ตาราง 14 สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน (Minimum wage as percentage of median wage)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	73.81	73.15	70.23	71.73	71.33	70.64	66.93
ญี่ปุ่น	40.37	41.59	42.66	46.64	45.17	44.90	45.64
เกาหลีใต้	50.41	52.84	58.57	62.66	62.45	61.36	60.86
สหรัฐอเมริกา	34.86	33.72	32.73	31.62	29.47	29.06	27.38

ที่มา : Organization for Economic Co-operation and Development (OECD), KDI FOCUS (Employment Effect of Minimum Wage Increase), cepr.org (Optimal minimum wages)

หมายเหตุ 1: ค่าจ้างขั้นต่ำต่อเดือน คือ 1 เดือนนับวันทำงาน 22 วัน ทำงาน 1 วันเท่ากับ 8 ชั่วโมง
2: รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน (Minimum wage as percentage of median wage) ค่าจ้างมัธยฐานเป็นตัวแทนที่ดีกว่าค่าจ้างเฉลี่ยในการเปรียบเทียบระหว่างประเทศในประเทศที่พัฒนาแล้ว อัตราส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานมักจะอยู่ที่ 35 - 60% ในขณะที่อัตราส่วนในประเทศกำลังพัฒนามักสูงกว่า เนื่องจากผู้ได้รับค่าจ้างเฉลี่ยมักได้รับค่าจ้างค่อนข้างต่ำในประเทศกำลังพัฒนา เมื่อนำข้อมูลทั้ง 4 ประเทศ เปรียบเทียบกันจะพบว่า สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานของไทย เกาหลีใต้และสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนที่ลดลงจากปีก่อน ในขณะที่ญี่ปุ่นมีสัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานของค่าจ้างเพิ่มขึ้นจากปีก่อนหน้า ซึ่งในปี 2565 ประเทศที่มีสัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานมากที่สุด คือไทยอยู่ที่ร้อยละ 66.93 รองลงมาคือ เกาหลีใต้อยู่ที่ร้อยละ 60.86 ส่วนสหรัฐอเมริกามีสัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน ต่ำที่สุดอยู่ที่ร้อยละ 27.38 ทั้งนี้ ในแต่ละประเทศมีสัดส่วนค่าจ้างที่ไม่เท่ากัน เมื่อแยกเป็นรายประเทศ จะพบว่า

ไทย สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 66.93 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 70.64 (ลดลงร้อยละ 3.71)

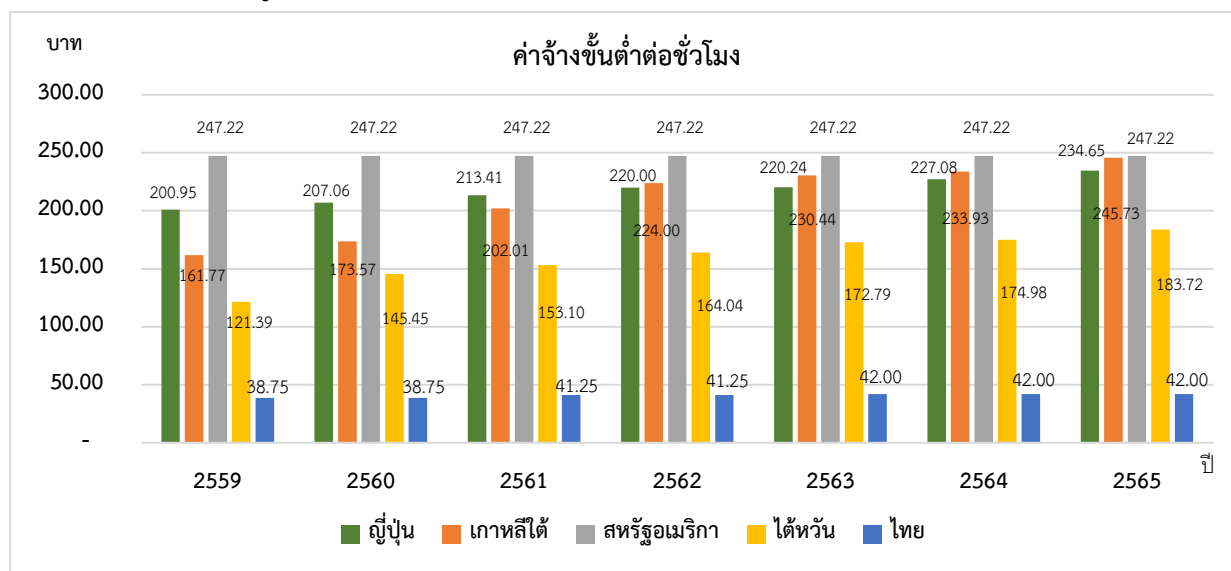
ญี่ปุ่น สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 45.64 เพิ่มขึ้นจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 44.90 (เพิ่มขึ้นร้อยละ 0.74)

เกาหลีใต้ สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 60.86 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 61.36 (ลดลงร้อยละ 0.50)

สหรัฐอเมริกา สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐานในปี 2565 อยู่ที่ร้อยละ 27.38 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 29.06 (ลดลงร้อยละ 1.68)

4. ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour)

รูปที่ 14 ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour)

ตาราง 15 ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565	หน่วย
ไทย	310	310	330	330	336	336	336	บาท/วัน
ไต้หวัน	111	133	140	150	158	160	168	ดอลลาร์ไต้หวันใหม่/ ช.ม.
ญี่ปุ่น	823	848	874	901	902	930	961	เยน/ช.ม.
เกาหลีใต้	6,030	6,470	7,530	8,350	8,590	8,720	9,160	วอน/ช.ม.
สหรัฐอเมริกา	7.25	7.25	7.25	7.25	7.25	7.25	7.25	เหรียญ/ช.ม.

แปลงค่าเงินเทียบเงินบาท ณ (วันที่ 27 ก.ค. 66)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565	หน่วย/ช.ม.
ไทย	38.75	38.75	41.25	41.25	42	42	42	บาท
ไต้หวัน	121.39	145.45	153.10	164.04	172.79	174.98	183.72	บาท
ญี่ปุ่น	200.95	207.06	213.41	220	220.24	227.08	234.65	บาท
เกาหลีใต้	161.77	173.57	202.01	224	230.44	233.93	245.73	บาท
สหรัฐอเมริกา	247.22	247.22	247.22	247.22	247.22	247.22	247.22	บาท

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน, ค่าจ้างขั้นต่ำต่อเดือน คือ 1 เดือนนับวันทำงาน 22 วัน ทำงาน 1 วันเท่ากับ 8 ชั่วโมง

ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมง (Minimum wage per hour) เมื่อพิจารณาข้อมูลของ 4 ประเทศ/เขตเศรษฐกิจแล้วพบว่า ในแต่ละปีส่วนใหญ่ค่าจ้างจะสูงขึ้นเรื่อยๆ และในปี 2565 ประเทศที่มีอัตราค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมงสูงที่สุดคือ สหรัฐอเมริกาซึ่งอยู่ที่ 247.22 บาทต่อชั่วโมง รองลงมาคือเกาหลีใต้ซึ่งอยู่ที่ 245.73 บาทต่อชั่วโมง ญี่ปุ่นซึ่งอยู่ที่ 234.65 บาทต่อชั่วโมง ไต้หวันซึ่งอยู่ที่ 183.72 บาทต่อชั่วโมง และไทยอยู่ที่ 42 บาทต่อชั่วโมง ตามลำดับ เมื่อแยกเป็นรายประเทศ จะพบว่า

ไต้หวัน ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมงในปี 2565 อยู่ที่ 183.72 บาท/ชั่วโมง เพิ่มขึ้นจากปีก่อนที่ 174.98 บาท/ชั่วโมง (เพิ่มขึ้น 8.74 บาท/ชั่วโมง)

ญี่ปุ่น ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมงในปี 2565 อยู่ที่ 234.65 บาท/ชั่วโมง เพิ่มขึ้นจากปีก่อนอยู่ที่ 227.08 บาท/ชั่วโมง (เพิ่มขึ้น 7.57 บาท/ชั่วโมง)

เกาหลีใต้ ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมงในปี 2565 อยู่ที่ 245.73 บาท/ชั่วโมง เพิ่มขึ้นจากปีก่อนอยู่ที่ 233.93 บาท/ชั่วโมง (เพิ่มขึ้น 11.80 บาท/ชั่วโมง)

สหรัฐอเมริกา ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมงในปี 2565 อยู่ที่ 247.22 บาท/ชั่วโมง คงที่จากปีก่อนอยู่ที่ 247.22 บาท/ชั่วโมง

ไทย ค่าจ้างขั้นต่ำต่อชั่วโมงในปี 2565 อยู่ที่ 42 บาท/ชั่วโมง คงที่จากปีก่อนอยู่ที่ 42 บาท/ชั่วโมง

การกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำในแต่ละประเทศ

- ไต้หวัน

กระทรวงแรงงานไต้หวันอธิบายว่ามาตรา 21 ของพระราชบัญญัติมาตรฐานแรงงานกำหนดว่า "คนงานจะต้องได้รับค่าจ้างตามที่กำหนดโดยการเจรจากับนายจ้างอย่างไรก็ตามค่าจ้างดังกล่าวจะต้องไม่ต่ำกว่าค่าจ้างขั้นพื้นฐาน" การประชุมคณะกรรมการพิจารณาค่าจ้างขั้นต่ำ เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2565 มีมติให้ปรับขึ้นอัตราค่าจ้าง สำหรับการปรับเพิ่มค่าจ้างพื้นฐาน (ค่าจ้างขั้นต่ำรายเดือน) จาก 25,250 เหรียญไต้หวันต่อเดือน เป็น 26,400 เหรียญไต้หวันต่อเดือน (ปรับขึ้นในอัตราร้อยละ 4.56) และเพิ่มค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงจาก 168 ดอลลาร์ไต้หวันต่อชั่วโมง เป็น 176 เหรียญไต้หวันต่อชั่วโมง โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2566 ยกเว้นแรงงานต่างชาติในภาคสวัสดิการสังคมซึ่งเป็นกลุ่มที่ไม่ได้อยู่ในข่ายความคุ้มครองของกฎหมายมาตรฐานแรงงานไต้หวัน

ค่าจ้างไต้หวันถูกกำหนดโดยกระทรวงแรงงานไต้หวัน โดยมีคณะกรรมการพิจารณาค่าจ้างขั้นพื้นฐาน 21 คน ตัวแทนฝ่ายลูกจ้างและฝ่ายนายจ้างอย่างละ 7 คน ตัวแทนจากรัฐบาลและผู้เชี่ยวชาญ 7 คน โดยการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างจะขึ้นกับข้อตกลงของคณะกรรมการ ตามที่กฎหมายแรงงานและคณะกรรมการได้ร่วมกันพิจารณาจากสภาพ เศรษฐกิจ การค้าขาย อสังหาริมทรัพย์ และสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของไต้หวัน มีความเห็นให้ปรับเลื่อนขึ้นเงินเดือนขั้นต่ำ และจะประกาศใช้อย่างเป็นทางการ เมื่อผ่านมติที่ประชุมวัตถุประสงค์ของการขึ้นค่าจ้างคือ เพื่อรักษามาตรฐานชีวิตขั้นพื้นฐานของแรงงาน และการเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งรวมถึงทุนแรงงานและเศรษฐกิจโดยรวม

(ที่มา Ministry of Labor Republic of China (Taiwan), (สำนักแรงงานไทยในไต้หวัน)

- ญี่ปุ่น

ประเทศญี่ปุ่นมีการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำแบบรายชั่วโมง โดยค่าจ้างขั้นต่ำเป็นการกำหนดจากสำนักงานของกระทรวงแรงงานในแต่ละจังหวัดของญี่ปุ่นจะเป็นผู้ตัดสินใจเรื่องค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมง เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์เศรษฐกิจในระดับท้องถิ่น ในทางปฏิบัติอัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงของจังหวัดมีการเสนอพิจารณาและประกาศทุกปี ปีละ 1 ครั้ง โดยกระทรวงสาธารณสุข แรงงาน และสวัสดิการญี่ปุ่น (ประกาศช่วงเดือนสิงหาคมของทุกปีและเริ่มบังคับใช้ช่วงเดือนตุลาคมในปีเดียวกัน) ซึ่งล่าสุดตามข้อมูลของ สนร.ญี่ปุ่น มีการปรับอัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงมีผลบังคับใช้เดือนตุลาคม 2565 สำหรับการกำหนดหรือทบทวนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำรายชั่วโมงของจังหวัดแยกตามประเภทอุตสาหกรรม จะเป็นการพิจารณาความเห็นชอบของสภาฯ ตามความจำเป็นจากคำร้องของผู้แทนลูกจ้างหรือผู้แทนนายจ้าง ปัจจุบันค่าจ้างขั้นต่ำญี่ปุ่น เฉลี่ยทั่วประเทศ อยู่ที่ 961 เยนต่อชั่วโมง (ประมาณ 260 บาทต่อชั่วโมง) เมื่อวันที่ 28 ก.ค. 2566 กระทรวงแรงงานญี่ปุ่น ประกาศแผนการปรับขึ้นค่าแรงขั้นต่ำเป็น 240 บาทต่อชั่วโมง ส่งผลให้ค่าแรงขั้นต่ำโดยเฉลี่ยทั่วประเทศสูงกว่า 1,000 เยน เป็นครั้งแรก โดยมีเป้าหมายเพื่อลดแรงกดดันด้านเงินเฟ้อในภาคครัวเรือน กระตุ้นการบริโภคภายในประเทศ และแก้ปัญหาแรงงานขาดแคลนในภาคบริการ และนับเป็นการขึ้นค่าแรงมากที่สุดที่ 4.3% นับตั้งแต่ปีงบประมาณ 2534

(ที่มา Ministry of Health, Labor and Welfare (Japan) [nikkeiasia.nippon.com/en/japan-data.](https://nikkeiasia.nippon.com/en/japan-data/))

- เกาหลีใต้

ค่าจ้างขั้นต่ำในสาธารณรัฐเกาหลี ถูกกำหนดโดยคณะกรรมการค่าจ้างขั้นต่ำ ภายใต้การดำเนินงานของกระทรวงแรงงาน (Ministry of Employment and labor) โดยมีคณะกรรมการค่าจ้างขั้นต่ำ จำนวน 27 คน ตัวแทน ฝ่ายลูกจ้างและนายจ้างจำนวนฝ่ายละ 9 คน และตัวแทนจากเจ้าหน้าที่และนักวิชาการจำนวน 9 คน กรรมการค่าจ้างขั้นต่ำจะดำเนินการทบทวนและตัดสินใจกำหนดระดับค่าจ้างขั้นต่ำใหม่ในทุกปี ร่วมปรึกษาหารือและพิจารณาค่าจ้างขั้นต่ำ ทบทวนการจำแนกค่าจ้างแต่ละประเภทตามความเหมาะสม คำนวณและเสนอแนวคิดสำหรับการพัฒนาระบบค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งวัตถุประสงค์ของกรรมการค่าจ้างขั้นต่ำ คือ การมีส่วนร่วมช่วยสนับสนุนในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยการประกันระดับค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับแรงงาน และพัฒนาคุณภาพชีวิตแรงงานในประเทศ

โดยในปี 2565 คณะกรรมการค่าจ้างขั้นต่ำได้มีมติขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำสำหรับปี 2565 อยู่ที่ 9,160 วอนต่อชั่วโมง หรือ 1,914,440 วอนต่อเดือน เพิ่มขึ้น 5.1% จากปี 2564 สะท้อนแนวโน้มของการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจหลังวิกฤตโควิด-19 โดยเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2565 คณะกรรมการค่าจ้างขั้นต่ำได้ทำการจัดการประชุมเต็มคณะครั้งที่ 8 และได้ตัดสินใจกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของปี 2566 ไว้ที่ 9,620 วอนต่อชั่วโมง ซึ่งเพิ่มขึ้น 5.0% จากปี 2565 หากทำการแปลงค่าจ้างขั้นต่ำของปีถัดไปเป็นรายเดือน (อิงจากชั่วโมงทำงาน 209 ชั่วโมงต่อเดือน) จึงจะอยู่ที่ 2,010,580 วอนต่อเดือน (ที่มา Minimum Wage Commission Republic of Korea, Ministry of Employment and Labor (Republic of Korea))

- สหรัฐอเมริกา

การเปลี่ยนแปลงกฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งพัฒนาจากมาตรฐานค่าจ้างขั้นต่ำและค่าจ้างรายชั่วโมงสูงสุดภายใต้พระราชบัญญัติมาตรฐานแรงงานที่เป็นธรรม (Fair Labor Standards Act : FLSA) พ.ศ.2531 โดยเป็นกฎหมายที่สหรัฐอเมริกา ใช้บังคับในเรื่องการจ้างแรงงานในสหรัฐฯ โดยมุ่งในเรื่อง อัตราค่าแรงขั้นต่ำ จำนวนชั่วโมงการทำงาน การจ่ายค่าล่วงเวลาทำงาน (Overtime) และแรงงานในช่วงต้น (ประชากรที่มีอายุ 16 – 19 ปี) ในปัจจุบันค่าแรงขั้นต่ำซึ่งกำหนดโดยกระทรวงแรงงานสหรัฐฯ (US Department of Labor) มีอัตราชั่วโมงละ 7.25 เหรียญสหรัฐฯ หรือประมาณ 220 บาท อัตราดังกล่าวถือว่าเป็นอัตรามาตรฐานทั่วไปที่มีความเหมาะสมกับค่าครองชีพโดยรวม ทั้งนี้ สหรัฐอเมริกา ประกอบด้วย 50 มลรัฐ ซึ่งในแต่ละมลรัฐมีสถานะเศรษฐกิจและดัชนีค่าครองชีพที่แตกต่างกันไปเป็นผลให้รัฐบาลมลรัฐกำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำขึ้นมาใช้เอง แต่บางมลรัฐไม่มีกฎหมายกำหนดค่าแรงขั้นต่ำ ดังนั้น จึงเป็นผลให้ค่าจ้างขั้นต่ำอาจจะไม่เท่ากันในแต่ละมลรัฐในสหรัฐอเมริกา

(ที่มา : U.S. DEPARTMENT OF LABOR)

- ไทย

การพิจารณากำหนดอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องโดยตรงจะประกอบด้วย 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายนายจ้าง ลูกจ้าง และรัฐบาล ดังนั้น ปัจจัยพื้นฐานที่ควรนำมาพิจารณาในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำจึงควรเป็นปัจจัยกลุ่มที่เกี่ยวข้องโดยตรงทั้งสามฝ่าย ปัจจัยพื้นฐานของฝ่ายนายจ้าง ได้แก่ ความสามารถในการจ่าย และความอยู่รอดของธุรกิจ ปัจจัยพื้นฐานของฝ่ายลูกจ้าง ได้แก่ ปัจจัยทางด้านค่าครองชีพ ค่าตอบแทนที่สมกับความสามารถและเพียงพอต่อการดำรงชีพ ส่วนปัจจัยทางภาครัฐ ได้แก่ การประสานผลประโยชน์ของทั้งฝ่ายนายจ้างและลูกจ้างให้สามารถดำรงอยู่ร่วมกันได้และผลประโยชน์ต่อส่วนรวม

ปัจจุบันอัตราค่าจ้างขั้นต่ำยังใช้ (ฉบับที่ 10) ตามประกาศคณะกรรมการค่าจ้าง (ฉบับที่ 10) มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2563 โดยจะแยกเป็นรายพื้นที่/รายจังหวัด อัตราค่าจ้างขั้นต่ำสูงสุด คือ จังหวัดภูเก็ต และชลบุรี 336 บาท/วัน จังหวัดระยอง 335 บาท/วัน กรุงเทพมหานคร นครปฐม นนทบุรี ปทุมธานี สมุทรปราการ สมุทรสาคร 331 บาท/วัน ตามลำดับ ส่วนอัตราค่าจ้างขั้นต่ำอยู่ที่สุด คือ จังหวัดนราธิวาส ปัตตานี ยะลา 313 บาท/วัน

ในปี 2565 ไม่มีการปรับขึ้นค่าจ้างขั้นต่ำมาแล้ว 2 ปี ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะผลกระทบจากสถานการณ์โควิด-19 ดังนั้น คณะกรรมการค่าจ้างได้กำหนดแผนการทบทวนความเหมาะสมของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกำลังอยู่ในระหว่างขั้นตอนการให้คณะกรรมการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัด และคณะกรรมการพิจารณาอัตราค่าจ้างขั้นต่ำกรุงเทพมหานคร ดำเนินการจัดประชุมเพื่อพิจารณาทบทวนความเหมาะสมของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจังหวัดและกรุงเทพมหานครให้แล้วเสร็จภายในเดือนกรกฎาคม 2565 จากนั้น คณะกรรมการค่าจ้างจะพิจารณาข้อมูลทั้งหมด ซึ่งคาดว่าจะได้ข้อสรุปว่าปรับขึ้นในพื้นที่ใดและเท่าใดภายในเดือนกันยายน 2565

เมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2565 กระทรวงแรงงาน มีการประชุมคณะกรรมการค่าจ้างชุดที่ 21 ครั้งที่ 8/2565 ว่า คณะกรรมการค่าจ้างได้ประชุมพิจารณาและมีมติการขึ้นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ประจำปี 2565 โดยได้ข้อสรุปพร้อมกันในการปรับขึ้นซึ่งแบ่งเป็น 9 อัตรา โดยมีมติปรับเพิ่มอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเป็น 328-354 บาทต่อ

วัน หรือคิดเป็นอัตราค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยที่ 337 บาทต่อวัน หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.02 เมื่อเทียบกับฐานค่าจ้างขั้นต่ำเดิม ซึ่งที่ประชุมได้พิจารณากำหนดบนพื้นฐานของความเสมอภาค เพื่อให้นายจ้างสามารถประกอบธุรกิจอยู่ได้ ลูกจ้างสามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างเป็นสุข และเพื่อเพิ่มกำลังซื้อภายในประเทศ ทั้งนี้ กระทรวงแรงงานจะนำผลสรุปเสนอเข้าที่ประชุมคณะรัฐมนตรี (ครม.) พิจารณาให้ความเห็นชอบโดยเร็วที่สุด เพื่อให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2565 เป็นต้นไป

(ที่มา กระทรวงแรงงาน)

กลุ่มที่ 3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน

(Sustainable Development Goals : SDGs)

เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนเป้าหมายที่ 8 มุ่งส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน ผ่านการยกระดับผลิตภาพแรงงานและการพัฒนาเทคโนโลยีและนวัตกรรมเพื่อการผลิต โดยการบรรลุเป้าหมายดังกล่าวต้องให้ความสำคัญกับการเสริมสร้างความเป็นผู้ประกอบการ การสร้างงาน รวมถึงการดำเนินนโยบายเพื่อขจัดปัญหาแรงงานผิดกฎหมาย แรงงานทาส และการค้ามนุษย์ ซึ่งจะนำไปสู่การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคนภายใน ปี 2573

ข้อมูลเกี่ยวกับ SDGs

Sustainable Development Goals หรือ SDGs คือ เป้าหมายการดำเนินธุรกิจอย่างยั่งยืน จาก “องค์การสหประชาชาติ” (United Nations) เพื่อเป็นแนวคิดธุรกิจหรือการดำเนินธุรกิจในยุคปัจจุบัน มีหลากหลายประเทศทั่วโลกเข้าร่วมลงนาม โดย SDGs มีวัตถุประสงค์เพื่อยุติความยากจน ปกป้องพิทักษ์โลก ทำให้ทุกคนมีความสุขและความมั่งคั่งอย่างยั่งยืน SDGs จึงกลายเป็นพันธกิจร่วมของประเทศ 193 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติ ประเทศไทยเองก็เป็นหนึ่งในประเทศที่เข้าร่วมกับพันธกิจนี้ ด้วยเป้าหมายเดียวกันที่คำนึงถึง ปัญหาความยากจน ความเป็นอยู่ในสังคม และสภาพสิ่งแวดล้อม ได้ร่วมลงนามในวาระการประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในวันที่ 25 กันยายน พ.ศ. 2558 และได้เริ่มต้นแผนในปี พ.ศ. 2558 ถึงปี พ.ศ. 2573 โดยใช้เวลากว่า 15 ปี เพื่อให้ได้ตามเป้าหมายที่วางไว้

โดยเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) มีทั้งหมด 17 เป้าหมาย (Goals) ภายใต้หนึ่งเป้าหมายจะประกอบไปด้วยเป้าหมายย่อย ๆ ที่เรียกว่า เป้าประสงค์ (Targets) ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 169 เป้าประสงค์ และพัฒนา ตัวชี้วัด (Indicators) จำนวน 232 ตัวชี้วัด (ทั้งหมด 244 ตัวชี้วัดแต่มีตัวที่ซ้ำ 12 ตัว) เพื่อติดตามความก้าวหน้าของเป้าประสงค์ดังกล่าว

เป้าหมายที่ 1 : ขจัดความยากจนทุกรูปแบบในทุกพื้นที่

เป้าหมายที่ 2 : ยุติความหิวโหย บรรลุความมั่นคงทางอาหารและยกระดับโภชนาการและส่งเสริมเกษตรกรรมที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 3 : สร้างหลักประกันว่าคนมีชีวิตที่มีสุขภาพดีและส่งเสริมความเป็นอยู่ที่ดีสำหรับทุกคนในทุกวัย

เป้าหมายที่ 4 : สร้างหลักประกันว่าทุกคนมีการศึกษาที่มีคุณภาพอย่างครอบคลุมและเท่าเทียม และสนับสนุนโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต

เป้าหมายที่ 5 : บรรลุความเท่าเทียมระหว่างเพศ และเสริมอำนาจให้แก่สตรีและเด็กหญิง

เป้าหมายที่ 6 : สร้างหลักประกันว่าจะมีการจัดให้มีน้ำและสุขอนามัยสำหรับทุกคนและมีการบริหารจัดการที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 7 : สร้างหลักประกันให้ทุกคนสามารถเข้าถึงพลังงานสมัยใหม่ที่ยั่งยืนในราคาที่ย่อมเยา

เป้าหมายที่ 8 : ส่งเสริมการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่ มีผลิตภาพ และการมีงานที่เหมาะสมสำหรับทุกคน

เป้าหมายที่ 9 : สร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีความทนทาน ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ครอบคลุมและยั่งยืน และส่งเสริมนวัตกรรม

เป้าหมายที่ 10 : ลดความไม่เสมอภาคภายในประเทศและระหว่างประเทศ

เป้าหมายที่ 11 : ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความครอบคลุม ปลอดภัย มีภูมิคุ้มกันและยั่งยืน

เป้าหมายที่ 12 : สร้างหลักประกันให้มีรูปแบบการผลิตและการบริโภคที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 13 : ปฏิบัติการอย่างเร่งด่วนเพื่อต่อสู้การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศและผลกระทบที่เกิดขึ้น

เป้าหมายที่ 14 : อนุรักษ์และใช้ประโยชน์จากมหาสมุทร ทะเล และทรัพยากรทางทะเลอย่างยั่งยืนเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

เป้าหมายที่ 15 : ปกป้อง ฟื้นฟู และสนับสนุนการใช้ระบบนิเวศบนบกอย่างยั่งยืน จัดการป่าไม้อย่างยั่งยืนต่อสู้การกลายสภาพเป็นทะเลทราย หยุดการเสื่อมโทรมของที่ดินและพื้นสภาพดิน และหยุดยั้งการสูญเสียดังกล่าว

เป้าหมายที่ 16 : ส่งเสริมสังคมที่สงบสุขและครอบคลุมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ให้ทุกคนเข้าถึงความยุติธรรม และสร้างสถาบันที่มีประสิทธิภาพ รับผิดชอบ และครอบคลุมในทุกระดับ

เป้าหมายที่ 17 : เสริมความเข้มแข็งให้แก่งlobalการดำเนินงานและฟื้นฟูหุ้นส่วนความร่วมมือระดับโลกเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน¹ (ศูนย์วิจัยและสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน)

ในการดำเนินงานขับเคลื่อนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs) กระทรวงแรงงานได้รับมอบหมายตามมติที่ประชุมคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) ครั้งที่ 1/2563 เมื่อวันที่ 14 กันยายน 2563 ให้เป็นหน่วยงานรับผิดชอบและประสานงานหลักการขับเคลื่อนดำเนินงานตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนในระดับเป้าหมายย่อย (Target) ภายใต้เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน เป้าหมายที่ 8 ส่งเสริมการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจที่ต่อเนื่อง ครอบคลุม และยั่งยืน การจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับทุกคน จำนวน 4 เป้าหมายย่อย 6 ตัวชี้วัด ได้แก่

1) เป้าหมายย่อยที่ 8.5 จำนวน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.5.1 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของลูกจ้างหญิงและชาย จำแนกตามเพศ อาชีพ อายุ และความพิการ หน่วยงานจัดเก็บข้อมูล กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (ดท.) สำนักงานสถิติแห่งชาติ (สสช.) และตัวชี้วัดที่ 8.5.2 อัตราการว่างงาน จำแนกตามเพศ อายุ และความพิการ หน่วยงานจัดเก็บข้อมูล (ดท.) (สสช.) กรมกิจการผู้สูงอายุ (พม.)

2) เป้าหมายย่อยที่ 8.6 จำนวน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.6.1 สัดส่วนของเยาวชน (15-64 ปี) ที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรม หน่วยงานจัดเก็บข้อมูล (ดท.) (สสช.)

3) เป้าหมายย่อยที่ 8.8 จำนวน 2 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.8.1 อัตราความถี่ของการบาดเจ็บร้ายแรง และไม่ร้ายแรง จากการทำงาน จำแนกตามเพศ และสถานะแรงงานต่างด้าว หน่วยงานจัดเก็บข้อมูล กระทรวงสาธารณสุข (สธ.) กระทรวงแรงงาน (รง.) และตัวชี้วัดที่ 8.8.2 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักกรรมสัญญาของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ จำแนกตามเพศ และสถานะแรงงานต่างด้าว ยังไม่มีหน่วยงานจัดเก็บข้อมูล

4) เป้าหมายย่อยที่ 8.b จำนวน 1 ตัวชี้วัด ได้แก่ ตัวชี้วัดที่ 8.b.1 การมียุทธศาสตร์การจ้างงานเยาวชนระดับประเทศที่ดำเนินการและพัฒนา ในฐานะที่เป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญหรือในฐานะที่เป็นส่วนของยุทธศาสตร์ การจ้างงานของประเทศ ยังไม่มีหน่วยงานจัดเก็บข้อมูล

ทั้งนี้ กระทรวงแรงงานไม่ได้เป็นหน่วยงานรับผิดชอบจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แต่เมื่อปี พ.ศ. 2564 มีการทบทวนการกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบเป้าหมายย่อย SDGs และตัวชี้วัด SDGs และเป้าหมายย่อย ที่หน่วยงานมีความเกี่ยวข้อง กระทรวงแรงงานได้เคยมีการนำเสนอตัวชี้วัดทดแทน (proxy indicator) แทนตัวชี้วัดที่ 8.8.1 อัตราการประสบอันตรายและการเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามเพศ และสถานะแรงงานต่างด้าว (อัตราต่อ 1,000 คน) รวมจำนวน 8 ตัวชี้วัดย่อย ต่อสำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) เพื่อรวบรวมข้อมูลตัวชี้วัดทดแทนที่หน่วยงานต่าง ๆ มีการเสนอ แต่ยังไม่ได้นำเข้าที่ประชุมคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

¹ ศูนย์วิจัยและสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน. 2022. ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ SDGs.สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566. <https://www.sdgmovement.com/intro-to-sdgs/>

1. เป้าหมายย่อยที่ 8.5 บรรลุการจ้างงานเต็มที่และมีผลิตภาพ และการมีงานที่มีคุณค่าสำหรับหญิงและชายทุกคน รวมถึงเยาวชนและ ผู้มีภาวะทุพพลภาพ และให้มีการจ่ายค่าจ้างที่เท่าเทียมสำหรับงานที่มีคุณค่าเท่าเทียมกัน ภายในปี พ.ศ. 2573

1.1) ตัวชี้วัดที่ 8.5.1 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของลูกจ้างหญิงและชาย จำแนกตามเพศ อาชีพ อายุ และความพิการ

ตารางที่ 16 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของพนักงานตามเพศ (สกุลเงินท้องถิ่น) Average hourly earnings of employees by sex (Local currency)

8.5.1 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของพนักงานตามเพศ (สกุลเงินท้องถิ่น) Average hourly earnings of employees by sex (Local currency)

ประเทศ Country	ปี Year	ทั้งหมด Total	ทักษะระดับสูง (Skill levels 3 and 4 ~ high)	ทักษะระดับ ปานกลาง (Skill level 2 ~ medium)	ทักษะ ระดับต่ำ (Skill level 1 ~ low)	1. ผู้จัดการ (Manage rs)	2. ผู้เชี่ยวชาญ (Professio nals)	3. ช่างเทคนิคและผู้ ประกอบวิชาชีพ (Technicians and associate professionals)	4. พนักงาน สนับสนุน เสมียน (Clerical support workers)	5. พนักงาน บริการและ ขาย (Service and sales workers)	6. คนงานเกษตรป่า ไม้และประมงที่มี ฝีมือ (Skilled agricultural, forestry and fishery workers)	7. คนงาน หัตถกรรมและ การค้า (Craft and related trades workers)	8. ผู้ควบคุมโรงงาน และเครื่องจักรและผู้ ประกอบ (Plant and machine operators, and assemblers)	9. อาชีพ ระดับประถม ศึกษา (Elementary occupations)
เกาหลีใต้ (วอน)	2558	18,142	n/a	75,828	9,379	44,916	21,782	n/a	20,410	13,394	11,473	15,633	14,918	9,379
	2559	18,786	n/a	79,582	9,858	48,716	22,536	n/a	21,187	14,055	12,844	16,306	15,190	9,858
	2560	19,512	n/a	82,803	10,725	48,469	23,450	n/a	21,605	14,434	13,150	17,170	16,444	10,725
	2561	21,922	n/a	92,237	12,375	55,982	25,912	n/a	24,816	16,216	14,103	18,979	18,122	12,375
	2562	23,069	n/a	97,012	13,213	62,806	27,019	n/a	26,067	17,148	14,641	19,844	19,312	13,213
	2563	21,468	n/a	92,382	12,740	59,248	25,304	n/a	23,759	16,199	14,942	18,967	18,515	12,740
	2564	21,957	n/a	94,570	12,665	61,337	25,830	n/a	24,583	16,554	15,425	19,334	18,674	12,665
สหรัฐ อเมริกา (ดอลลาร์ สหรัฐ)	2558	25.3	33.89	18.96	16.15	38.4	37.12	26.56	19.59	16.66	16.5	22.19	19.82	16.15
	2559	25.86	34.6	19.42	16.5	38.55	37.84	27.26	20.04	17.14	15.24	22.76	20.41	16.5
	2560	27.21	36.25	20.35	17.78	42.01	39.07	28.43	21.34	17.61	18.2	23.85	21.39	1.78
	2561	27.73	36.59	20.85	17.96	40.56	39.81	29.2	20.65	18.81	16.12	24.46	21.89	17.96

8.5.1 รายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของพนักงานตามเพศ (สกุลเงินท้องถิ่น) Average hourly earnings of employees by sex (Local currency)

ประเทศ Country	ปี Year	ทั้งหมด Total	ทักษะระดับสูง (Skill levels 3 and 4 ~ high)	ทักษะระดับ ปานกลาง (Skill level 2 ~ medium)	ทักษะ ระดับต่ำ (Skill level 1 ~ low)	1. ผู้จัดการ (Manage rs)	2. ผู้เชี่ยวชาญ (Professio nals)	3. ช่างเทคนิคและผู้ ประกอบวิชาชีพ (Technicians and associate professionals)	4. พนักงาน สนับสนุน เสมียน (Clerical support workers)	5. พนักงาน บริการและ ขาย (Service and sales workers)	6. คนงานเกษตรป่า ไม้และประมงที่มี ฝีมือ (Skilled agricultural, forestry and fishery workers)	7. คนงาน หัตถกรรมและ การค้า (Craft and related trades workers)	8. ผู้ควบคุมโรงงาน และเครื่องจักรและผู้ ประกอบ (Plant and machine operators, and assemblers)	9. อาชีพ ระดับประถม ศึกษา (Elementary occupations)
	2562	28.72	37.82	21.64	18.25	41.91	41.13	30.17	21.8	19.26	18.63	26.01	21.77	18.25
	2563	32.3	40.66	24.33	21.22	47.19	43.41	33.39	23.75	23.29	17.44	28.52	23.65	21.22
	2564	32.21	40.67	24.78	21.26	46.61	44.11	32.88	26.45	21.91	19.49	28.14	24.89	21.26
	2565	34.91	44.13	26.81	22.12	48.99	48.87	35.08	26.67	24.65	22.08	31.03	26.83	22.12
ไทย (บาท)	2558	61.99	123.4	46.16	29.94	142.79	138.25	91.72	63.99	47.41	32.04	40.95	45.15	29.94
	2559	83.34	164.16	63.02	41.55	197.49	179.32	123.71	87.92	61.96	42.11	57.19	62.14	41.55
	2560	82.07	159.29	62.7	41.34	178.27	179.85	122.13	87.59	63.09	46.38	56.35	59.79	41.34
	2561	82.52	160.08	64.07	42.41	181.87	178.66	124.87	89.42	65.47	41.71	58.2	61.11	42.41
	2562	84.86	164.79	66.4	43.64	193.73	180.86	127.79	91.51	66.24	43.52	61.04	63.68	43.64
	2563	92.34	179.77	69.06	45.41	205.91	200.38	137.32	95.36	66.73	44.58	63.65	68.21	45.41
	2564	88.99	167.22	68.81	46.8	184.09	190.48	130.27	91.51	68.16	48.24	63.63	65.87	129.12
	2565	91.7	166.76	72.13	48.09	187.75	185.54	133.01	93.82	68.93	52.28	67.38	69.96	48.09

ที่มา : International Labor Organization (ILO): ILOSTAT database

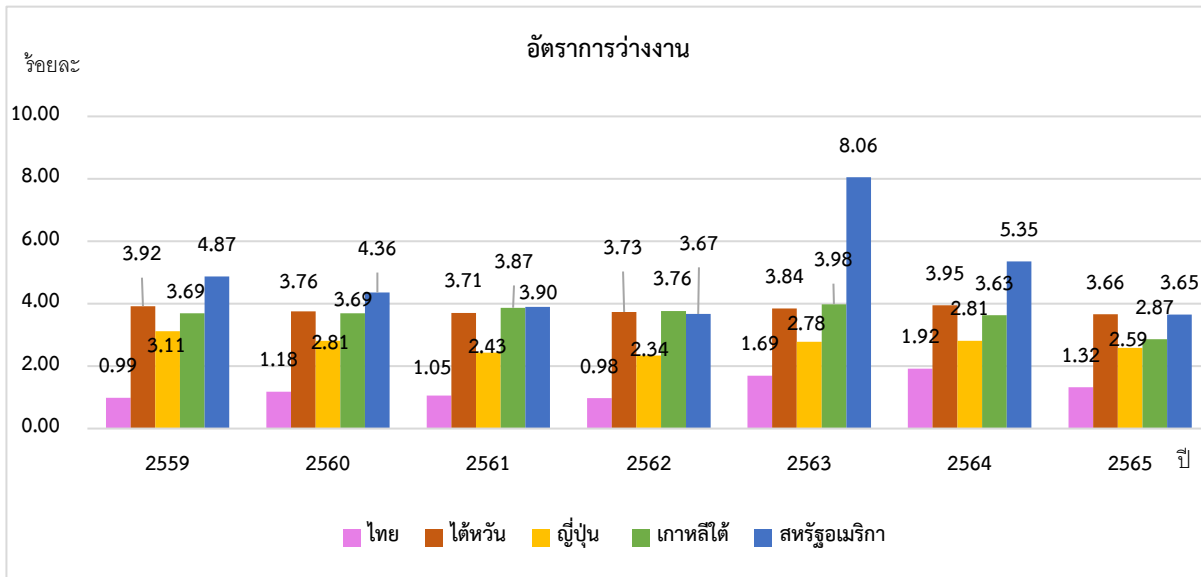
หมายเหตุ : 1. ข้อมูลรายได้เฉลี่ยต่อชั่วโมงของแต่ละประเทศจะเป็นสกุลเงินของแต่ละประเทศ, เกาหลีใต้ ข้อมูลปี 2565 ยังไม่มีการเผยแพร่ข้อมูล

2. ญี่ปุ่นไม่มีการเก็บข้อมูล ส่วนไต้หวันไม่มีข้อมูลเพราะไม่ได้เป็นสมาชิก ILO จึงไม่มีการจัดเก็บ

3. รวบรวมโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

1.2) ตัวชี้วัดที่ 8.5.2 อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate (%) | Annual)

รูปที่ 15 อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate (%) | Annual)

ตารางที่ 17 อัตราการว่างงาน (Unemployment Rate)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	0.99	1.18	1.05	0.98	1.69	1.92	1.32
ไต้หวัน	3.92	3.76	3.71	3.73	3.84	3.95	3.66
ญี่ปุ่น	3.11	2.81	2.43	2.34	2.78	2.81	2.59
เกาหลีใต้	3.69	3.69	3.87	3.76	3.98	3.63	2.87
สหรัฐอเมริกา	4.87	4.36	3.90	3.67	8.06	5.35	3.65

ที่มา : สำนักงานสถิติแห่งชาติ, National Statistics Taiwan, National Statistics of Japan, Statistics Korea, Economically Active Population Survey, U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS

หมายเหตุ : 1.อัตราการว่างงาน = {ผู้ว่างงาน / ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน} *100

2.รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

อัตราการว่างงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ แสดงให้เห็นว่าทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ อัตราการว่างงานจะอยู่ระหว่างร้อยละ 1-4 ขณะเดียวกันในปี 2565 ประเทศที่มีอัตราการว่างงานมากที่สุด คือ ไต้หวัน ร้อยละ 3.66 และเมื่อแยกเป็นรายประเทศ จะพบว่า

ไทย การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 5.27 แสนคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 1.32 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.92

ไต้หวัน การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 4.34 แสนคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 3.66 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.95

ญี่ปุ่น การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 1.79 ล้านคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 2.59 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 2.81

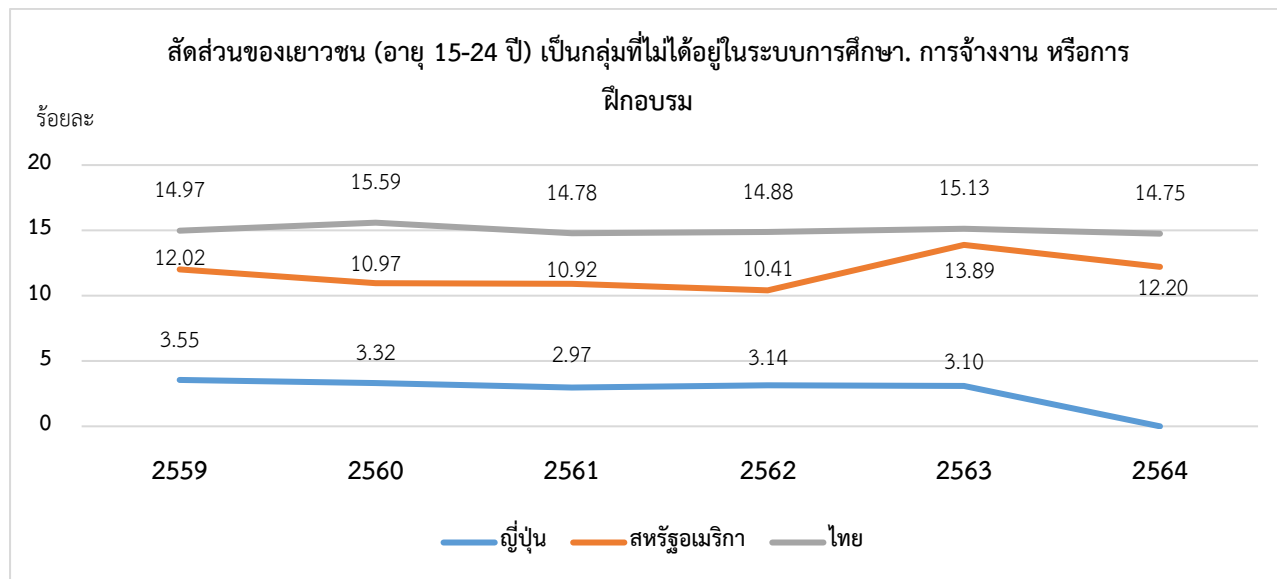
เกาหลีใต้ การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 8.29 แสนคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 2.87 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.63

สหรัฐอเมริกา การว่างงานในปี 2565 มีจำนวน 5.99 ล้านคน มีอัตราการว่างงาน อยู่ที่ร้อยละ 3.65 ลดลงจากปีก่อนซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 5.35

2. เป้าหมายที่ 8.6 ลดสัดส่วนเยาวชนที่ไม่มีงานทำที่ไม่มีการศึกษา และที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม

ตัวชี้วัดที่ 8.6.1 สัดส่วนของเยาวชน (15-24 ปี) ที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรม (Proportion of youth (aged 15-24 years) not in education, employment or training (%) | Annual)

รูปที่ 16 สัดส่วนของเยาวชน (15-24 ปี) ที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรม

ตารางที่ 18 สัดส่วนของเยาวชน (อายุ 15-24 ปี) เป็นกลุ่มที่ไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา, การจ้างงาน หรือการฝึกอบรม

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	14.97	15.59	14.78	14.88	15.13	14.75	N/A
ญี่ปุ่น	3.55	3.32	2.97	3.14	3.10	-	N/A
สหรัฐอเมริกา	12.02	10.97	10.92	10.41	13.89	12.20	N/A

ที่มา : International Labor Organization (ILO): ILOSTAT database

หมายเหตุ : 1. ได้หวั่นและเกาหลีใต้ ไม่มีการเผยแพร่ข้อมูลจาก ILO, ญี่ปุ่นปี 2564 ยังไม่มีการเผยแพร่ข้อมูล ILO

2. รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

สัดส่วนของเยาวชน (อายุ 15-24 ปี) ที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรม สัดส่วนของเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรม (หรือที่เรียกว่า "อัตรา NEET") บอกลถึงจำนวนเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรมเป็นเปอร์เซ็นต์ของประชากรเยาวชนทั้งหมด เป็นการวัดผลเยาวชนที่อยู่นอกระบบการศึกษา ไม่ได้อยู่ในการฝึกอบรมและไม่ได้จ้างงาน เมื่อดูจากประเทศทั้ง 3 ประเทศ พบว่า สัดส่วนของเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรม ของไทยกับสหรัฐอเมริกาใกล้เคียงกัน ซึ่งในปี 2564 ไทยลดลงอยู่ที่ร้อยละ 14.75 สหรัฐอเมริกาเพิ่มขึ้นอยู่ที่ร้อยละ 12.20

และสัดส่วนของเยาวชนไม่ได้อยู่ในระบบการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรมของในส่วนของญี่ปุ่นเฉลี่ยอยู่ที่ร้อยละ 2-3 เท่านั้น เมื่อแยกเป็นรายประเทศ พบว่า

ไทย สัดส่วนของเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรมในปี 2564 อยู่ที่ร้อยละ 14.75 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 15.13

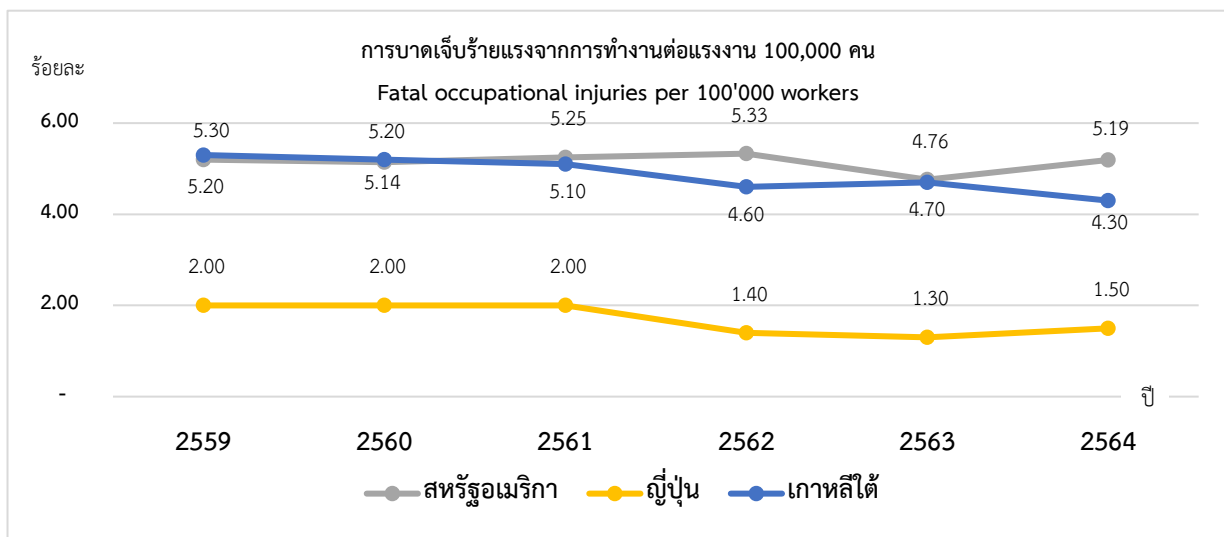
ญี่ปุ่น สัดส่วนของเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรมในปี 2563 อยู่ที่ร้อยละ 3.10 ลดลงจากปี 2562 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.14

สหรัฐอเมริกา สัดส่วนของเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในการศึกษา การจ้างงาน หรือการฝึกอบรมในปี 2564 อยู่ที่ร้อยละ 12.20 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 13.89

3. เป้าหมายย่อยที่ 8.8 ปกป้องสิทธิแรงงานและส่งเสริมสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ปลอดภัย และมั่นคงสำหรับผู้ทำงานทุกคน รวมถึงผู้ทำงานต่างด้าว โดยเฉพาะหญิงต่างด้าว และผู้ทำงานเสี่ยงอันตราย

3.1) ตัวชี้วัดที่ 8.8.1 การบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน Fatal occupational injuries per 100'000 workers

รูปที่ 17 การบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน

ตารางที่ 19 การบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
สหรัฐอเมริกา	5.20	5.14	5.25	5.33	4.76	5.19	N/A
ญี่ปุ่น	2.00	2.00	2.00	1.40	1.30	1.50	N/A
เกาหลีใต้	5.30	5.20	5.10	4.60	4.70	4.30	N/A

ที่มา : International Labor Organization (ILO): ILOSTAT database

หมายเหตุ : 1. ปี 2565 ILO ยังไม่มีการเผยแพร่ข้อมูล, ประเทศไทยไม่มีการเก็บข้อมูล

2. รวบรวมโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

การบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน การบาดเจ็บจากการทำงานหมายถึงการบาดเจ็บส่วนบุคคล โรคหรือการเสียชีวิตอันเป็นผลจากอุบัติเหตุจากการทำงาน การบาดเจ็บจากการทำงานจึงแตกต่างจากโรคจาก

การทำงาน ซึ่งอุบัติเหตุจากการทำงานเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยไม่คาดคิดและไม่ได้วางแผนไว้ รวมถึงการกระทำ ความรุนแรงที่เกิดขึ้นจากหรือเกี่ยวข้องกับการทำงาน ซึ่งส่งผลให้คนงานหนึ่งคนหรือหลายคนได้รับบาดเจ็บ โรค หรือเสียชีวิต เมื่อพิจารณาจากข้อมูลในปี 2564 จากประเทศทั้ง 3 ประเทศ คือ สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ พบว่า สหรัฐอเมริกามีอัตราการบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน สูงที่สุดซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 5.19 ส่วนญี่ปุ่นมีอัตราการบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่ำที่สุดที่ร้อยละ 1.50 เมื่อแยกเป็นรายประเทศ พบว่า

สหรัฐอเมริกา ปี 2564 มีการบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน อยู่ที่ร้อยละ 5.19 เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 4.76

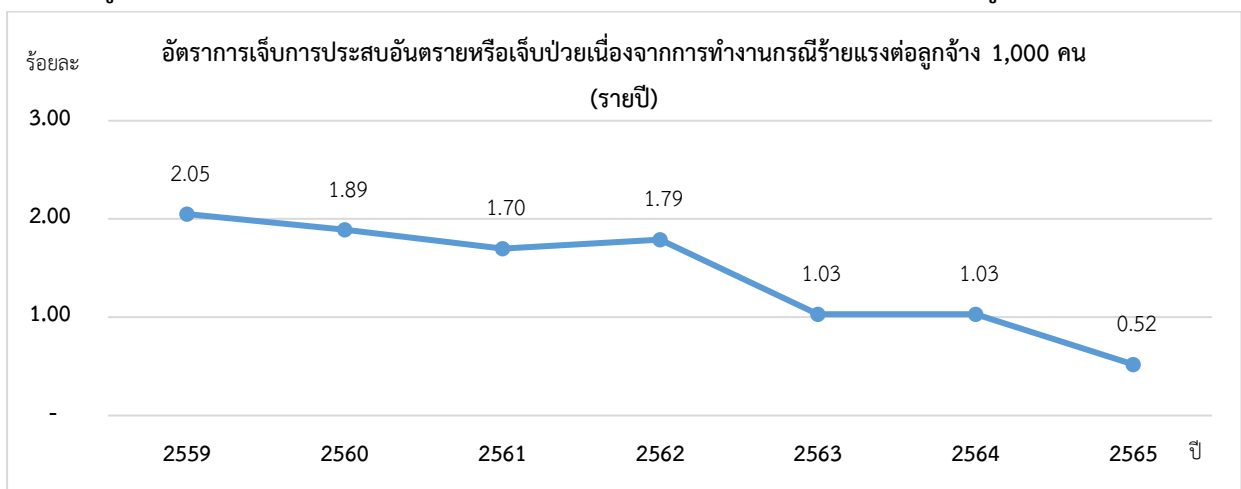
ญี่ปุ่น ปี 2564 มีการบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน อยู่ที่ร้อยละ 1.50 เพิ่มขึ้นจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.30

เกาหลีใต้ ปี 2564 มีการบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน อยู่ที่ร้อยละ 4.30 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 4.70

ในส่วนของประเทศไทย กระทรวงแรงงานไม่ได้เป็นหน่วยงานรับผิดชอบจัดเก็บข้อมูลตัวชี้วัด เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) แต่เมื่อปี พ.ศ. 2564 ในการทบทวนการกำหนดหน่วยงานรับผิดชอบ เป้าหมายย่อย SDGs และตัวชี้วัด SDGs ที่หน่วยงานมีความเกี่ยวข้อง กระทรวงแรงงานได้เคยมีการเสนอ ตัวชี้วัดทดแทน (proxy indicator) แทนตัวชี้วัดที่ 8.8.1 อัตราการประสพอันตรายและการเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน จำแนกตามเพศ และสถานะแรงงานต่างด้าว (อัตราต่อ 1,000 คน) ต่อสำนักงานสภาพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (สศช.) ฝ่ายเลขานุการคณะกรรมการเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน (กพย.) เพื่อรวบรวม ข้อมูลตัวชี้วัดทดแทนที่หน่วยงานต่าง ๆ มีการเสนอ แต่ยังไม่ได้นำเข้าที่ประชุมคณะกรรมการ ดังนั้น จึงจะขอ นำเสนอตัวชี้วัดอัตราการเจ็บการประสพอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรงต่อลูกจ้าง 1,000 คน (รายปี) แทนตัวชี้วัดการบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน 100,000 คน

ไทย ปี 2565 อัตราการเจ็บการประสพอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรงต่อ ลูกจ้าง 1,000 คน อยู่ที่ร้อยละ 0.52 ลดลงจากปี 2564 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.03

รูปภาพที่ 18 อัตราการเจ็บการประสพอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรงต่อลูกจ้าง 1,000 คน

ตารางที่ 20 อัตราการเจ็บการประสบนตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรง
ต่อลูกจ้าง 1,000 คน (รายปี)

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
ไทย	2.05	1.89	1.70	1.79	1.03	1.03	0.52

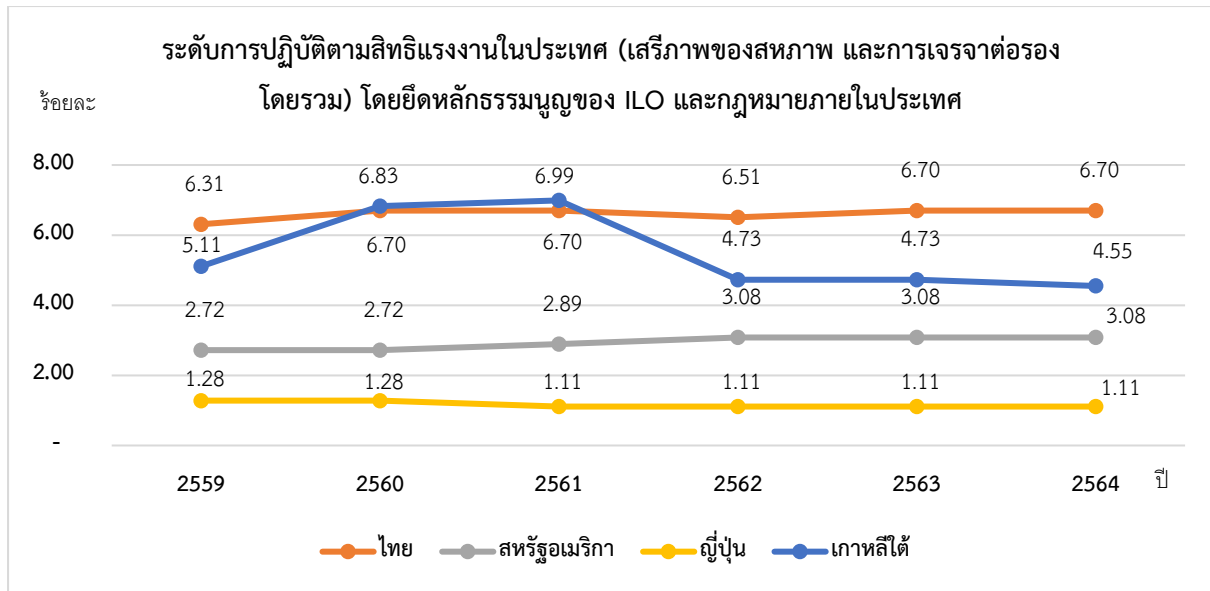
ที่มา : กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน, สำนักงานประกันสังคม

หมายเหตุ : 1. อัตราการเจ็บการประสบนตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรงต่อลูกจ้าง 1,000 คน = {จำนวนการประสบนตรายและเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรง/ จำนวนลูกจ้างที่อยู่ในข่ายกองทุนเงินทดแทน} *1,000

2. รวบรวมข้อมูลโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

3.2) ตัวชี้วัดที่ 8.8.2 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักธรรมนูญของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ (Level of national compliance with labor rights (freedom of association and collective bargaining) based on ILO textual sources and national legislation (total))

รูปที่ 19 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักธรรมนูญของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ

ตารางที่ 21 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักธรรมนูญของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ

ประเทศ/รายปี	2559	2560	2561	2562	2563	2564	2565
สหรัฐอเมริกา	2.72	2.72	2.89	3.08	3.08	3.08	N/A
ญี่ปุ่น	1.28	1.28	1.11	1.11	1.11	1.11	N/A
เกาหลีใต้	5.11	6.83	6.99	4.73	4.73	4.55	N/A
ไทย	6.31	6.70	6.70	6.51	6.70	6.70	N/A

ที่มา : International Labor Organization (ILO): ILOSTAT database

หมายเหตุ : 1. ปี 2565 ILO ยังไม่มีการเผยแพร่ข้อมูล

2. รวบรวมโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ (เสรีภาพของสหภาพ และการเจรจาต่อรองโดยรวม) โดยยึดหลักธรรมนูญของ ILO และกฎหมายภายในประเทศ เป็นการวัดระดับการปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศเกี่ยวกับสิทธิแรงงานขั้นพื้นฐานเรื่องเสรีภาพในการสมาคมและการเจรจาต่อรองร่วมกันหรือ (Freedom of Association and Collective Bargaining: FACB) มีช่วงตั้งแต่ 0 ถึง 10 โดย 0 คือคะแนนที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ (แสดงถึงระดับการปฏิบัติตามสิทธิของ Freedom of Association and Collective Bargaining: FACB ในระดับที่สูงขึ้น) และ 10 แย่ที่สุด (แสดงถึงระดับการปฏิบัติตามสิทธิของ FACB ในระดับที่ต่ำกว่า) ตัวบ่งชี้ SDG 8.8.2 ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นเครื่องมือในการเปรียบเทียบการปฏิบัติตามระหว่างประเทศสมาชิก ILO เมื่อแยกเป็นรายประเทศ พบว่า

สหรัฐอเมริกา ปี 2564 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 3.08 คงที่จากปี 2563

ญี่ปุ่น ปี 2564 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 1.11 คงที่จากปี 2563

เกาหลีใต้ ปี 2564 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 4.55 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 4.73

ไทย ปี 2564 ระดับการปฏิบัติตามสิทธิแรงงานในประเทศ อยู่ที่ร้อยละ 6.70 ลดลงจากปี 2563

ผลกระทบของโควิด-19 ที่มีต่อตลาดแรงงาน และแบบจำลองประมาณการของ ILO
(Impact of the pandemic on ILO modelled estimates and projections)

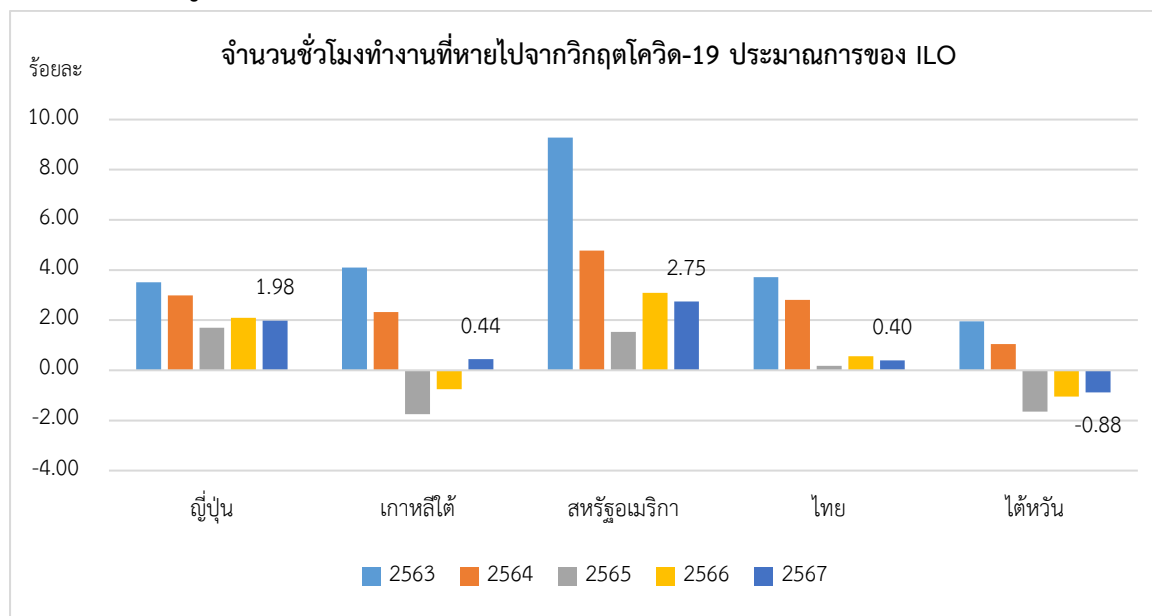
ผลกระทบของโควิด-19 ที่มีผลต่อตลาดแรงงาน

จากการพบผู้ป่วยรายแรกที่ยืนยันเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ที่ประเทศจีน เมื่อเดือนธันวาคม 2562 จนกระทั่งในปัจจุบันสถานการณ์การระบาดของเชื้อไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ หรือ โควิด-19 ก็ยังคงแพร่กระจายไปทั่วโลกและมีความรุนแรงมากกว่าเชื้อไวรัสชนิดอื่น ๆ ไม่ว่าจะเป็นซาร์ส เมอร์ส อีโบล่าและซิกา ดังนั้น จึงถือว่าการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสชนิดนี้เป็นภาวะฉุกเฉินของระบบสาธารณสุขทั่วโลก เป็นที่แน่นอนว่าความเสียหายทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นย่อมส่งผลกระทบต่อเนื่องมาถึง “คนทำงาน” ที่ได้รับผลกระทบ เช่น การลดชั่วโมงการทำงาน ชั่วโมงการทำงานที่หายไป เป็นต้น ซึ่งมีความเสี่ยงที่จะถูกเลิกจ้างและเป็นผู้ว่างงานอย่างถาวร และเมื่อปี 2022 องค์กรแรงงานระหว่างประเทศ (International Labour Organization หรือ ILO ได้มีการประเมินจำนวนชั่วโมงการทำงานที่หายไปของคนทำงานที่มีอายุ 15–64 ปี โดยใช้แบบจำลอง "nowcasting" ซึ่งคือแบบจำลองการคาดการณ์ทางสถิติที่ขับเคลื่อนด้วยข้อมูล วัตถุประสงค์ของตลาดแรงงาน แบบตามเวลาจริง (real-time)

สำหรับตัวชี้วัดในหัวข้อนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงตัวเลขจากผลกระทบของการระบาดใหญ่ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนที่ส่งผลกระทบต่อแรงงานทั่วโลก แสดงให้เห็นถึงจำนวนชั่วโมงการทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 โดยใช้แบบจำลอง nowcasting (แล้วหารด้วย 40 หรือ 48 ชั่วโมงการทำงานต่อสัปดาห์) โดยมีตัวแปร คือ จำนวนชั่วโมงการทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประเมินการของ ILO (%)

จำนวนชั่วโมงการทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประเมินการของ ILO (%) Working hours lost due to the COVID-19 crisis, ILO modelled estimates (%)

รูปที่ 20 จำนวนชั่วโมงการทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประเมินการของ ILO

ตาราง 21 จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประมาณการของ ILO

ประเทศ/รายปี	ญี่ปุ่น	เกาหลีใต้	สหรัฐอเมริกา	ไทย	ไต้หวัน	เปอร์เซ็นต์
2563	3.52	4.10	9.28	3.71	1.95	%
2564	2.99	2.33	4.78	2.81	1.05	%
2565	1.69	-1.75	1.54	0.18	-1.65	%
2566	2.10	-0.76	3.09	0.56	-1.05	%
2567	1.98	0.44	2.75	0.40	-0.88	%

ที่มา : International Labor Organization (ILO): ILOSTAT database

หมายเหตุ 1 : ILO เริ่มเก็บตัวเลขและประมวลผล เดือนพฤศจิกายน 2563, การสูญเสียการจ้างงานเต็มเวลาเทียบเท่า (สมมติว่า 40 หรือ 48 ชั่วโมงทำงานต่อสัปดาห์) เป็นแบบจำลอง ILO nowcasting สร้างขึ้นโดยการหาจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่หายไปเนื่องจากโควิด-19

2: รวมรวมโดยกองเศรษฐกิจการแรงงาน

จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 ประมาณการของ ILO เปอร์เซ็นต์ของชั่วโมงที่หายไปตามประชากรช่วงอายุ 15-64 ปี และการสูญเสียการจ้างงานเต็มเวลา เป็นแบบจำลอง ILO now casting ซึ่งใช้ข้อมูลที่มีอยู่เพื่อคาดการณ์ชั่วโมงการทำงาน โดยหาจำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่หายไปเนื่องจากโควิด-19 เมื่อดูจากประเทศทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ ในตอนเกิดการแพร่ระบาดของโควิด-19 ในปี 2563 แสดงให้เห็นสหรัฐอเมริกา มีจำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 มากที่สุดถึงร้อยละ 9.28 รองลงมาคือ เกาหลีใต้ ร้อยละ 4.10 และประมาณการของ ILO ในปี 2567 ทั้ง 4 ประเทศและ 1 เขตเศรษฐกิจ มีการควบคุมการระบาดได้ดี เมื่อเทียบกับในช่วงเกิดการแพร่ระบาดของโควิด-19 และเมื่อแยกเป็นรายประเทศ พบว่า

ไทย ในปี 2567 จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 อยู่ที่ร้อยละ 0.40 ลดลงจากปี 2563 ที่ร้อยละ 3.71

ไต้หวัน ในปี 2567 จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 อยู่ที่ร้อยละ -0.88 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 1.95

ญี่ปุ่น ในปี 2567 จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 อยู่ที่ร้อยละ 1.98 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 3.52

เกาหลีใต้ ในปี 2567 จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 อยู่ที่ร้อยละ 0.44 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 4.10

สหรัฐอเมริกา ในปี 2567 จำนวนชั่วโมงทำงานที่หายไปจากวิกฤตโควิด-19 อยู่ที่ร้อยละ 3.09 ลดลงจากปี 2563 ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 9.28

นโยบาย/มาตรการในช่วงโควิด ที่มีผลต่อการจ้างงาน

ไต้หวัน

เมื่อวันที่ 24 มีนาคม 2566 สภานิติบัญญัติไต้หวันอนุมัติแผนเบิกจ่ายงบประมาณ จากเงินภาษีที่จัดเก็บได้เกินเป้าหมายในปี 2565 เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจหลังการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 โดยมีผลตั้งแต่ปี 2566-2568 ประกอบด้วย มาตรการการแจกเงินสดให้ประชาชนคนละ 6,000 ดอลลาร์ไต้หวัน และงบประมาณเพื่อบริการและสวัสดิการสาธารณะ ได้แก่ กองทุนประกันภัยแรงงาน กองทุนประกันสุขภาพแห่งชาติ เงินอุดหนุนธุรกิจ SMEs และภาคการผลิต การให้ความช่วยเหลือทางการเงินสำหรับกลุ่มผู้ด้อยโอกาส เงินอุดหนุนค่าโดยสารสาธารณะและเร่งแผนการดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ เป็นต้น

การเร่งขยายแผนดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ ได้กำหนดกลยุทธ์หลักในการผลักดันการท่องเที่ยว ได้แก่ แผนสนับสนุนนักท่องเที่ยวต่างชาติแบบอิสระ แผนเร่งผลักดันการท่องเที่ยวแบบกรุปทัวร์ และแผนสร้างเสถียรภาพในการให้บริการที่พักแรม โดยบริษัททัวร์ที่พาชาวต่างชาติมาท่องเที่ยวไต้หวันจะได้รับเงินสนับสนุน 10,000 - 20,000 ดอลลาร์ไต้หวัน ทั้งนี้ เพื่อเป็นการเพิ่มเสถียรภาพในการให้บริการที่พักแรม กระทรวงคมนาคมมีแผนให้เงินสนับสนุนเจ้าของกิจการที่มีการจ้างพนักงานดูแลห้องพักเพิ่มในอัตราเงินเดือนตามที่กำหนด โดยรัฐจะให้เงินสนับสนุนนายจ้าง 5,000 ดอลลาร์ไต้หวันต่อเดือนต่อการจ้างพนักงานเพิ่ม 1 คน

หลังจากการผ่อนคลายตามมาตรการการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 พบว่า การจ้างงานของอุตสาหกรรมบางกลุ่มไม่บรรลุเป้าหมาย โดยสาเหตุมาจากการ ได้รับค่าจ้างน้อยเกินไป การเดินทางมาทำงานมีความยากลำบาก สภาพแวดล้อมการทำงานไม่ดี และการถูกละเลยจากนายจ้าง ทางกระทรวงแรงงานจึงได้ดำเนินโครงการพิเศษ ได้ทำการหารือกับหน่วยงานทางการกำหนดตำแหน่งเฉพาะที่ขาดแคลนในภาคอุตสาหกรรม มีการจ่ายเงินส่งเสริมการทำงานเพื่อสร้างแรงจูงใจในการทำงาน ซึ่งการจ่ายเงินส่งเสริมการทำงานให้กับลูกจ้างจะแบ่งได้ดังนี้

- กลุ่มคนงานทั่วไปคนละ 6,000 ดอลลาร์ไต้หวันต่อเดือน
- กลุ่มคนงานวัยกลางคนและผู้สูงอายุคนละ 10,000 ดอลลาร์ไต้หวันต่อเดือน (จ่ายนานถึง 12 เดือน)
- สำหรับพื้นที่ห่างไกล จ่ายอุดหนุนค่าเดินทางและค่าที่พักเพิ่มอีกคนละ 3,000 ดอลลาร์ไต้หวัน

ในส่วนของการอุดหนุนนายจ้าง จะกระตุ้นให้นายจ้างจัดการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มการจ้างงาน หากนายจ้างดำเนินการฝึกอบรมพนักงานใหม่ จ่ายเงินอุดหนุน 12,000 ดอลลาร์ไต้หวันต่อคนต่อเดือน (จ่ายสูงสุดถึง 3 เดือน) การฝึกอบรมตามโครงการพิเศษจะจ่ายเงินอุดหนุน 5,000 ดอลลาร์ไต้หวัน หากอยู่ในพื้นที่ห่างไกลจ่ายเพิ่มอีก 3,000 ดอลลาร์ไต้หวัน

ที่มา thaibiztaiwan.thaiembassy.org และ th.rti.org.tw

มาตรการเข้าประเทศ หลังเริ่มพิจารณาโควิด-19 เป็นโรคประจำถิ่น

กระทรวงการต่างประเทศไต้หวันได้ปรับมาตรการเข้าไต้หวัน ตามมาตรการศูนย์บัญชาการกลางป้องกันโรคระบาด สาธารณรัฐจีน(ไต้หวัน) (ศูนย์บัญชาการกลางฯ) ตั้งแต่วันที่ 29 กันยายน 2022 เป็นต้นไป ไต้หวันบังคับใช้นโยบายแผนการทดลองฟรีวีซ่าท่องเที่ยวไม่เกิน 14 วัน ให้แก่ ประเทศที่ได้รับฟรีวีซ่า สำหรับระเบียบฟรีวีซ่า สามารถดูรายละเอียดทางเว็บไซต์กรมการกงสุลกระทรวงการต่างประเทศไต้หวัน สำหรับประเทศที่ไม่ได้รับฟรีวีซ่า สามารถยื่นขอวีซ่าเข้าไต้หวันประเภท “เยี่ยมชมเชิงสังคม” และ “ท่องเที่ยว” ได้

ตั้งแต่วันที่ 13 ตุลาคม เป็นต้นไป และต้องปฏิบัติตามระเบียบศูนย์บัญชากลางฯ พร้อมเตรียมเอกสารที่เกี่ยวข้องและยื่นขอให้กระทรวงการต่างประเทศได้พำนักในศูนย์บัญชาการการเดินทาง (วีซ่า) เข้าสู่ไต้หวัน โดยไต้หวันยังจำกัดโควตาจำนวนคนเข้าไต้หวัน ผู้เดินทางเข้าไต้หวันต้องปฏิบัติตามมาตรการป้องกันโรค “กักตัว 3 วัน+สังเกตอาการ 4 วัน” ของศูนย์บัญชากลางฯ

สำหรับแรงงานต่างชาติ กระทรวงแรงงานไต้หวันจึงประกาศว่าตั้งแต่ 15 มีนาคม 2566 เป็นต้นไป ผ่อนคลายมาตรการป้องกันการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสโควิด-19 สำหรับแรงงานต่างชาติที่เดินทางเข้ามาไต้หวัน สามารถเฝ้าสังเกตอาการด้วยตนเองที่ที่พักได้และไม่ต้องแจ้งสถานที่กักตัว ทั้งนี้ช่วงเฝ้าสังเกตอาการด้วยตนเองสามารถออกไปข้างนอกและทำงานได้ตามปกติ เมื่อมีอาการเจ็บป่วยจึงค่อยทำการตรวจ ATK โดยผลตรวจที่ออกมาไม่จำเป็นต้องอัปโหลดไปยังเว็บไซต์ศูนย์บริการแรงงานต่างชาติประจำสนามบิน ซึ่งตั้งแต่เดือนเมษายน 2566 เป็นต้นไป นายจ้างไม่สามารถยื่นขอเงินอุดหนุนช่วยเหลือค่าที่พักกักตัวได้อีก แรงงานต่างชาติไม่จำเป็นต้องอัปโหลดประวัติการฉีดวัคซีน แต่ในส่วนของภาระเบี่ยงเบนนั้นแรงงานต่างชาติภาคครัวเรือน (ผู้อนุบาลและผู้ช่วยงานบ้าน) ที่เข้ามาใหม่เนื่องจากต้องเข้าอบรมตามโครงการศูนย์บริการเบ็ดเสร็จ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องลงทะเบียนข้อมูลในเว็บไซต์ของกระทรวงแรงงานก่อนเดินทางเข้าไต้หวัน 5 วัน ขณะที่แรงงานต่างชาติภาคการผลิต (ผู้อนุบาลต่างชาติในองค์กร) ให้กลับมาใช้ระบบเดิมเหมือนก่อนการแพร่ระบาดของโควิด-19 คือลงทะเบียนก่อนเดินทางเข้าไต้หวัน 3 วัน บนเว็บไซต์เพื่อรอรับที่สนามบิน นอกจากนี้แรงงานต่างชาติที่กลับภูมิลำเนาไปพักก่อนแล้วเดินทางกลับมาไต้หวัน ก็มีการผ่อนปรนระเบียบโดยไม่บังคับให้ต้องลงทะเบียนรอรับที่สนามบินอีก

ที่มา roc-taiwan.org และ th.rti.org.tw

ญี่ปุ่น

รัฐบาลญี่ปุ่นวางแผนขยายขอบเขตวีซ่าทักษะเฉพาะทางประเภทที่ 2

รัฐบาลได้วางแผนขยายขอบเขตประเภทงานของวีซ่าทักษะเฉพาะทางประเภทที่ 2 หรือวีซ่าสำหรับแรงงานต่างชาติที่มีความสามารถเฉพาะด้าน และมีทักษะด้านเทคนิคสูงกว่าแรงงานทั่วไป โดยปัจจุบันครอบคลุมงานอุตสาหกรรมเพียง 2 ประเภท ได้แก่ การก่อสร้าง และการต่อเรือและเครื่องจักรเรือเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อแก้ปัญหาขาดแคลนแรงงาน ซึ่งเป็นผลกระทบจากปัญหาผู้สูงอายุและปัญหาประชากร รัฐบาลจึงวางแผนขยายขอบเขตประเภทงานของวีซ่าดังกล่าวเพิ่มอีก 9 ประเภท ได้แก่ การจัดการความสะอาดของอาคาร การซ่อมและดูแลรักษารถยนต์การผลิตชิ้นส่วนของเครื่องจักร การบิน การเกษตรกรรม การประมง การบริการด้านอาหาร การผลิตอาหารและเครื่องดื่ม และการโรงแรม เพื่อช่วยเหลือบริษัทอุตสาหกรรมในประเทศที่กำลังประสบปัญหาขาดแคลนแรงงานอย่างหนัก โดยผู้ถือวีซ่าดังกล่าวสามารถต่ออายุวีซ่าได้โดยไม่มีกำหนดระยะเวลาสัญญาการทำงานและอนุญาตให้พาสมาชิกในครอบครัวมาอาศัยอยู่ได้อีกด้วย

นโยบายช่วยเหลือครอบครัวที่มีบุตร

รัฐบาลญี่ปุ่นมีมติปรับปรุงนโยบายการให้ความช่วยเหลือครอบครัวที่มีบุตร (เฉพาะบุตร 3 คนเท่านั้น) ซึ่งนโยบายเพื่อแก้ปัญหาประชากรของญี่ปุ่น ให้ครอบครัวมากยิ่งขึ้น ซึ่งปัจจุบันการให้เงินช่วยเหลือค่าเลี้ยงดูบุตรแบ่งออกเป็น ดังนี้

บุตรคนที่ 1 ถึงคนที่ 3 ที่มีอายุ 0 - 2 ปี จะได้รับเงินจำนวน 15,000เยนต่อคนต่อเดือน

บุตรคนที่ 1 หรือคนที่ 2 ที่มีอายุ 3 ปีขึ้นไปจะได้รับเงินจำนวน 10,000 เยนต่อคนต่อเดือน

บุตรคนที่ 3 อายุ 3 ปีขึ้นไป จะได้รับเงินจำนวน 15,000 เยนต่อเดือน จนจบการศึกษาระดับประถมศึกษา และตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนจนจบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จะได้รับจำนวน 10,000 เยนต่อเดือน โดยเกณฑ์การให้เงินช่วยเหลือนี้จะขึ้นอยู่กับรายได้ของแต่ละครอบครัว ทั้งนี้ รัฐบาลจะทำการขยายกรอบการมอบเงินช่วยเหลือจากให้เงินช่วยเหลือจนจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นจนถึงจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และจะปรับเพิ่มเงินช่วยเหลือสำหรับบุตรคนที่ 3 จาก 15,000 เยนต่อเดือน เป็น 30,000 เยนต่อเดือน รวมถึงยกเลิกการกำหนดเงื่อนไขต่อรายได้ของแต่ละครอบครัว เพื่อให้มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น โดยจะเริ่มตั้งแต่ปีงบประมาณ 2567 โดยจะดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลา 3 ปี

ในส่วนของการสนับสนุนบิดาและมารดาที่ทำงานเพื่อเลี้ยงดูบุตร รัฐบาลมีแผนปรับเพดานเงินสนับสนุนสำหรับบิดาและมารดาที่ทำงานมาเพื่อเลี้ยงดูบุตร จากร้อยละ 8 เป็นเต็มจำนวนของเงินเดือนที่ได้หลักจากถูกหักภาษี และจะปรับแผนมอบเงินสนับสนุนนี้ให้ครอบคลุมกับทุกประเภทสัญญาจ้างงาน ไม่ว่าจะเป็นลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราว โดยรัฐบาลมีเป้าหมายเพื่อลดความเหลื่อมล้ำ และเพิ่มสัดส่วนการกลางานเพื่อเลี้ยงดูบุตรเพื่อเป็นแรงจูงใจให้กับประชาชนในการมีบุตร นอกจากนี้ รัฐบาลมีแผนพิจารณาให้สามารถใช้ประกันสุขภาพของรัฐ เพื่อลดค่าทำคลอดบุตรจำนวนร้อยละ 70 จากค่าใช้จ่ายทั้งหมด เนื่องจากปัจจุบันค่าทำคลอดบุตรนับว่าเป็นค่ารักษาพยาบาลที่เป็นกรณีพิเศษและต้องชำระเองทั้งหมด และจะพิจารณาให้มีระบบขยายระยะเวลาชำระค่าเทอม หรือผู้ปกครองไม่ต้องชำระค่าเทอมในทันที แต่สามารถชำระได้ภายในระยะเวลาที่ตกลงกันได้ และจะพิจารณาขยายระบบทุนการศึกษาของรัฐแบบไม่มีต้องใช้คืนให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

มาตรการเข้าประเทศ

ตั้งแต่วันที่ 8 พฤษภาคมเป็นต้นไป รัฐบาลญี่ปุ่นยกเลิกมาตรการควบคุมการเดินทางเข้าญี่ปุ่น พร้อมกับปรับลดระดับโรคโควิด-19 เป็นโรคติดต่อระดับที่ 5 ซึ่งเป็นระดับเดียวกับโรคไข้หวัดใหญ่ตามฤดูกาล โดยผู้เดินทางเข้าประเทศญี่ปุ่นจะไม่ต้องแสดงหลักฐานการฉีดวัคซีนป้องกันโรคโควิด-19 และไม่จำเป็นต้องแสดงผลตรวจ RT-PCR ตามที่เคยเป็นข้อกำหนดอีกต่อไป หลังจากยกเลิกมาตรการควบคุมแล้ว รัฐบาลจะเริ่มใช้โปรแกรมใหม่ในการเฝ้าติดตามการกลายพันธุ์ระดับจีโนม (TGS) ซึ่งถ้าผู้มาเยือนที่มีอาการ เช่น มีไข้ จะได้รับการตรวจหาเชื้อที่สนามบินโดยต้องผ่านความยินยอมสมัครใจ การมีวัตถุประสงค์ในการตรวจหาโรคติดเชื้อใหม่ ๆ ซึ่งระยะเวลาที่จะได้รับผลตรวจจีโนม (genomic test) ใช้เวลาประมาณไม่กี่สัปดาห์ ขึ้นอยู่กับการทำงานของหน่วยงานรัฐของญี่ปุ่น

ที่มา prachachat.net thainews.prd.go.th และ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง

เกาหลีใต้

รัฐบาลได้จัดทำงบประมาณภายใต้การบริหารในลักษณะที่สะท้อนถึงวัตถุประสงค์ของนโยบายระดับชาติด้วยงบประมาณ 639.0 ล้านล้านวอนในปี 2566 รัฐบาลจะดำเนินนโยบายการคลังโดย ใช้เงินสำรองส่วนเกินในการสนับสนุนการฟื้นตัวของเศรษฐกิจด้วยการอัดฉีดเงินทุนเพิ่มเติมมูลค่ามากกว่า 15 ล้านล้านวอน เพื่อกระตุ้นการเติบโตของเศรษฐกิจ

การสนับสนุนความเป็นอยู่ของประชาชน

รัฐบาลจะดำเนินนโยบายในการสร้างความมั่นคงให้กับประชาชน โดยจะรักษาเสถียรภาพราคาสินค้าและบริการ เช่น พลังงาน อาหาร และค่าสาธารณูปโภค ลดอัตราภาษีศุลกากรสำหรับสินค้าเกษตร ปศุสัตว์ และประมง รวมถึงมาตรการอื่นๆ เพื่อแบ่งเบาภาระทางการเงินของประชาชน เช่น การเพิ่มการสนับสนุนค่ารักษาพยาบาลของครัวเรือนที่มีรายได้น้อย การลดค่าใช้จ่ายด้านการศึกษา การขยายการเงินสาธารณะเพิ่มอีก 1 ล้านล้านบาท และให้การสนับสนุนทางการเงินกับกลุ่มผู้สูงอายุ ผู้พิการ และเยาวชนที่เปราะบาง ดังนี้

- การจ่ายเงินบำนาญขั้นพื้นฐานเป็น 322,000 วอนต่อเดือน มีผู้ได้รับผลประโยชน์ 6.65 ล้านคน
- การจ่ายเงินบำนาญผู้พิการเป็น 402,000 วอนต่อเดือน

กระทรวงความเท่าเทียมทางเพศและครอบครัวของเกาหลีใต้ คณะรัฐมนตรีได้อนุมัติมาตรการมอบเงินช่วยเหลือให้แก่ประชาชนอายุ 9-24 ปีที่ปลื้มตัวออกจากสังคมชั้นรุนแรง ซึ่งมีแนวโน้มปลื้มตัวออกจากสังคมมากขึ้นในช่วงการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 โดยเยาวชนที่ผ่านเกณฑ์จะได้รับเงินสนับสนุนในหลาย ๆ ด้าน รวมถึงค่าครองชีพทั่วไปเดือนละ 650,000 วอน เป้าหมายหลักของนโยบายนี้คือการช่วยเหลือคนที่ด้อยโอกาส และเพื่อเป็นการแก้ปัญหาจำนวนประชากรวัยทำงานที่ลดลง

มาตรการสนับสนุนการส่งออก

เมื่อพิจารณาเป็นรายภาคส่วน พบว่า การจ้างงานในภาคอุตสาหกรรม ลดลง 97,000 ตำแหน่ง ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าการส่งออกของเกาหลีใต้ชะลอตัวลง โดยการจ้างงานในภาคส่วนนี้ปรับตัวลงมากที่สุดนับตั้งแต่เดือนธ.ค. 2563 เนื่องจากผลกระทบของยอดส่งออกเซมิคอนดักเตอร์ซึ่งเป็นสินค้าส่งออกหลักของประเทศลดลงเป็นอย่างมาก ดังนั้นรัฐบาลมีมาตรการสนับสนุนการฟื้นตัวของภาคส่งออก โดยจัดหาเงินทุนการค้ามูลค่า 184 ล้านล้านบาท ในการสนับสนุนการฟื้นตัวของภาคส่งออกและการลงทุนของภาคเอกชน

มาตรการสนับสนุนการจ้างงาน

รัฐบาลเตรียมกลยุทธ์การจ้างงานระยะกลางถึงระยะยาว ให้การสนับสนุนการสร้างงานที่ปรับให้เหมาะกับเยาวชน สตรี และผู้สูงอายุ โดยสนับสนุนประชาชนกว่า 170,000 คน ในการหางานที่หลากหลาย สนับสนุนการมีส่วนร่วมของกลุ่มผู้สูงอายุและกลุ่มเปราะบางในการเข้าสู่ตลาดแรงงานมากขึ้น และส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยการปรับลดชั่วโมงทำงาน

มาตรการสนับสนุน SMEs

มีมาตรการส่งเสริมการดำเนินการของ SMEs โดยให้การสนับสนุนทางการเงินมูลค่า 50 ล้านล้านบาท และสนับสนุนการส่งออกมูลค่า สูงสุด 10.9 พันล้านบาทต่อบริษัท ในรูปแบบของบัตรกำนัลการส่งออก และผลักดันการจัดตั้งแพลตฟอร์ม SMEs big data เพื่อติดตามสถานการณ์ธุรกิจและเพิ่มช่องทางเข้าถึงธุรกิจ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถปรับตัวรับมือกับความเปลี่ยนแปลง พร้อมกับยกระดับศักยภาพในการแข่งขันระดับโลก เนื่องจากธุรกิจ SMEs ได้รับผลกระทบทั้งโดยตรงและโดยอ้อมจากความเปลี่ยนแปลงในทางเศรษฐกิจ

ที่มา Ministry of Economy and finance (english.moef.go.kr) และ infoquest.co.th

มาตรการเข้าประเทศ

ผู้เดินทางเข้าประเทศเกาหลีทุกสัญชาติ สามารถเดินทางเข้าประเทศได้โดยไม่จำเป็นต้องกักตัว และไม่

จำเป็นต้องลงทะเบียนวัคซีน หลังจากเดินทางถึงประเทศเกาหลี ไม่จำเป็นต้องตรวจ RT-PCR ภายใน 24 ชั่วโมงแล้ว

ตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2566 เป็นต้นไป สนธิสัญญาการเดินทางตรวจลงตราระหว่างประเทศเกาหลี และประเทศไทยจะเริ่มดำเนินการอีกครั้ง ดังนั้น บุคคลสัญชาติเกาหลีและไทยที่มีจุดประสงค์การเดินทางเพื่อท่องเที่ยว เยี่ยมครอบครัว ประชุมสัมมนา หรือธุรกิจ (ที่ไม่มีการแสวงหาผลกำไร) สามารถเดินทางระหว่างสองประเทศได้ โดยจะสามารถพำนักได้ไม่เกิน 90 วัน

ในกรณีบุคคลสัญชาติไทยเดินทางเข้าประเทศเกาหลีจำเป็นต้องมีการขออนุมัติเดินทางเข้าประเทศผ่านระบบ K-ETA ก่อนการเดินทางเข้าประเทศ (สำหรับผู้เดินทางด้วยจุดประสงค์อื่น ๆ เช่น ทำงาน ศึกษาต่อ อพยพตามคู่สมรส ยังจำเป็นต้องมีวีซ่าตามปกติ) นอกจากประเทศไทยแล้ว ยังมีประเทศอื่น ๆ อีก 45 ประเทศที่สามารถเดินทางเข้าประเทศเกาหลีได้โดยไม่จำเป็นต้องมีวีซ่าได้ โดยบุคคลต่างชาติที่ถือสัญชาติดังกล่าวจำเป็นต้องได้รับการอนุมัติการเดินทางเข้าประเทศผ่านระบบ K-ETA ล่วงหน้า เช่นกัน

ที่มา overseas.mofa.go.kr และ kto.or.th

สหรัฐอเมริกา

งบประมาณปี 2566 ได้จัดทำงานงบประมาณ 3.7 พันล้านดอลลาร์ สำหรับการเพิ่มโอกาสของแรงงานในการจัดหางาน การจัดฝึกอบรมพัฒนาทักษะ และการสนับสนุนกลุ่มแรงงานที่ต้องการความช่วยเหลือ เช่น กลุ่มที่มีรายได้น้อย กลุ่มที่ด้อยโอกาส

วันที่ 11 พฤษภาคม 2566 สหรัฐอเมริกาจะยุติการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินเกี่ยวกับโรคโควิด-19 หลังจากสหรัฐกำหนดมาตรการควบคุมการแพร่ระบาดโรคโควิด-19 มานานเกือบ 3 ปี สถานการณ์ฉุกเฉินด้านสาธารณสุขจากโรคโควิด-19 (PHE) ซึ่งเป็นมาตรการที่ให้ความช่วยเหลือด้านการตรวจ รักษา และการเสริมสร้างภูมิคุ้มกันด้วยวัคซีน โดยการยุตินี้ เป็นไปตามคำมั่นของรัฐบาลสหรัฐว่าจะแจ้งให้ทราบล่วงหน้าอย่างน้อย 60 วัน ส่วนค่าใช้จ่ายสำหรับวัคซีน การตรวจ และการรักษา ที่เดิมอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลตามการประกาศของ PHE จะต้องเบิกจ่ายกับประกันสุขภาพและหลักประกันสุขภาพแห่งชาติของรัฐบาลสหรัฐ

ธนาคารกลางสหรัฐได้ขึ้นอัตราดอกเบี้ยเพื่อฟื้นฟูเสถียรภาพด้านราคาและเพื่อสร้างความสมดุลให้กับตลาดแรงงาน ความต้องการจ้างงานใหม่มีมากกว่าอุปทานของแรงงานที่มีอยู่ในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากอัตราการว่างงานลดลงสู่ระดับต่ำสุดในรอบกว่า 50 ปี และสิ่งนี้มีส่วนทำให้อัตราเงินเฟ้อสูงขึ้น แสดงให้เห็นว่าการคงอัตราดอกเบี้ยไว้จะช่วยควบคุมอัตราเงินเฟ้อ แม้ว่าอัตราที่สูงขึ้นเหล่านี้จะเพิ่มการว่างงานชั่วคราวนำไปสู่อัตราเงินเฟ้อที่มั่นคงและการเติบโตทางเศรษฐกิจที่ยั่งยืน ซึ่งจะช่วยสร้างงานเพิ่มขึ้นในอนาคตในที่สุด

ที่มา [thestandard.co](https://www.thestandard.co)

ไทย

จากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ผ่านมา ส่งผลกระทบอย่างเห็นได้ชัดต่อตลาดแรงงานไทยหลากหลายธุรกิจจำเป็นต้องทยอยปิดตัวลงด้วยมาตรการล็อกดาวน์ โดยเฉพาะธุรกิจภาคท่องเที่ยวและบริการ ส่งผลให้มีแรงงานจำนวนไม่น้อยถูกเลิกจ้าง กระทรวงแรงงานจึงได้ออกมาตรการสนับสนุนการปรับตัวของแรงงาน เพื่อนำไปสู่การเติบโตของเศรษฐกิจอย่างยั่งยืนในระยะยาว และภายหลังที่เริ่มควบคุมการระบาดได้ มาตรการด้านแรงงานจึงได้

ปรับเข้าสู่การสร้างแรงงาน เพื่อตอบสนองให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานทั้งในและต่างประเทศเช่น การพัฒนาทักษะแรงงาน มาตรการในการส่งเสริมการจ้างงาน เป็นต้น เพื่อมุ่งผลสัมฤทธิ์ในกลุ่มเป้าหมายที่เหมาะสมและชัดเจน ซึ่งจะมีส่วนช่วยลดผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อเศรษฐกิจไทยในระยะยาว

การฟื้นฟูเศรษฐกิจและสังคมหลังการแพร่ระบาดโควิด-19

รัฐบาลดำเนินมาตรการกระตุ้นเศรษฐกิจจำนวน 1.56 ล้านล้านบาท เพื่อนำมาใช้ในส่วนที่สำคัญหลัก ๆ 3 เรื่อง ได้แก่ การใช้จ่ายทางด้านสาธารณสุข การบรรเทาภาระทางการเงินให้แก่ประชาชน และการฟื้นฟูเศรษฐกิจ การดำเนินนโยบายและมาตรการของรัฐบาลในการช่วยเหลือภาคเอกชน กลุ่มธุรกิจ SME กลุ่มเปราะบาง แรงงานนอกระบบ และเกษตรกร รวมถึงการนำงบประมาณมาใช้จ่ายในมาตรการทางด้านสาธารณสุข เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เศรษฐกิจไทยฟื้นตัว

มาตรการการแก้ไขปัญหาความยากจนแบบพุ่งเป้า

- ประชาชนผู้มีรายได้น้อย 13.45 ล้านคน ได้รับเงินอุดหนุนค่าครองชีพผ่านโครงการบัตรสวัสดิการแห่งรัฐ อาทิ ค่าซื้อสินค้าอุปโภคบริโภค ค่าเดินทางค่าก๊าซหุงต้ม ค่าไฟฟ้า ค่าน้ำประปา
- เด็กแรกเกิด – 6 ปี 2.58 ล้านคน ได้รับเงินอุดหนุนเพื่อการเลี้ยงดู เดือนละ 600 บาท
- คนพิการ 2.09 ล้านคน ได้รับเบี้ยยังชีพความพิการ เดือนละ 800 – 1,000 บาท
- ผู้สูงอายุ 0.94 ล้านคน ได้รับเบี้ยผู้สูงอายุ ช่วงอายุ 60 – 69 ปี เดือนละ 600 บาท
- ช่วงอายุ 70 – 79 ปี เดือนละ 700 บาท ช่วงอายุ 80 – 89 ปี เดือนละ 800 บาท
- ช่วงอายุ 90 ปีขึ้นไป เดือนละ 1,000 บาท
- แรงงานได้รับการพัฒนาศักยภาพและทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพ อาทิ งานช่าง งานซ่อมบำรุง การทำอาหาร ทักษะโปรแกรมคอมพิวเตอร์ เพื่อนำไปต่อยอดในการมีอาชีพเสริมและมีรายได้สำหรับใช้ในครอบครัวเพิ่มขึ้น
- ลูกจ้าง ผู้ประกันตน และผู้มีสิทธิ 2.97 ล้านคน ได้รับสิทธิประโยชน์ด้านสาธารณสุขจากระบบประกันสังคม ครอบคลุมการตรวจสุขภาพ บริการผู้ป่วยนอก/ผู้ป่วยในทันตกรรม ค่ายา/เวชภัณฑ์ ค่าอาหาร ห้องผู้ป่วยสามัญ เงินชดเชยกรณีคลอดบุตร/เสียชีวิต/พิการ การบริการฟื้นฟูสมรรถภาพทางการแพทย์ บริการดูแลระยะท้ายในสถานพยาบาล

มาตรการฟื้นฟูด้านการท่องเที่ยว

เมื่อสถานการณ์โควิด-19 คลี่คลายลง ประเทศไทยเริ่มเปิดรับนักท่องเที่ยวตั้งช่วงปลายปี 2565 ที่ผ่านมา ทำให้สถานการณ์เศรษฐกิจเริ่มปรับตัวดีขึ้น การจ้างงานในสาขาต่างๆเริ่มมากขึ้น แต่ขณะเดียวกันผู้ประกอบการท่องเที่ยวประสบปัญหาขาดแคลนแรงงาน เนื่องจากธุรกิจท่องเที่ยวและธุรกิจที่เกี่ยวข้องเนื่องมีการฟื้นตัวอย่างรวดเร็วทางกระทรวงแรงงานจึงเร่งแก้ไขปัญหาดังกล่าว เพื่อขับเคลื่อนเศรษฐกิจและการฟื้นฟูประเทศรองรับนักท่องเที่ยว โดยให้จัดหางานทุกจังหวัดนำ “โครงการ 3 ม.” (มีงาน มีเงิน มีวุฒิการศึกษาเพิ่ม) มาประชาสัมพันธ์ให้นักเรียนระดับ ม.6 ปวช. ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป ได้รับทราบและเข้าร่วม เพื่อส่งเสริมให้นักเรียน นักศึกษาผู้ขาดแคลนทุนทรัพย์ที่ต้องการความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน และความมั่นคงในชีวิตได้ศึกษาต่อในสาขาวิชาที่ต้องการ เพื่อให้ได้วุฒิการศึกษาที่สูงขึ้น โดยได้รับบริการส่งเสริมสนับสนุนให้ทำงานในสถานประกอบการ ได้รับค่าจ้างและสวัสดิการต่าง ๆ ตามกฎหมาย และเพื่อแก้ไขปัญหาขาดแคลนแรงงานในภาคท่องเที่ยวและบริการ ถือว่าเป็นโครงการที่เกิดประโยชน์ต่อทั้ง 3 ฝ่าย นักเรียนที่เข้าร่วมโครงการได้งานทำ มีรายได้ มีวุฒิเพิ่ม สถานประกอบการเองก็จะมีกำลัง

แรงงานที่มีคุณภาพและคุณสมบัติตรงตามความต้องการสามารถพัฒนาธุรกิจได้อย่างยั่งยืน ขณะเดียวกันด้านสถานศึกษาเองสามารถกำหนดหลักสูตรการศึกษาให้เหมาะสม และตรงกับความต้องการของสถานประกอบการ

มาตรการส่งเสริมการมีงานทำ และการจ้างงาน ยกระดับคุณภาพชีวิตแรงงาน มีดังนี้

- กระตุ้น ส่งเสริม รักษาการจ้างงาน รวมถึงบริการจัดหางานออนไลน์ผ่านเว็บไซต์ ได้แก่ smartjob.doe.go.th ไทยมีงานทำ.com ส่งเสริมการประกอบอาชีพอิสระให้แก่กลุ่มเป้าหมายให้หลากหลายมากขึ้นการรับงานไปทำที่บ้านแก่ผู้ว่างงาน และผู้จบการศึกษาใหม่
- สนับสนุนผู้ประกอบการให้เข้าถึงแหล่งเงินทุน เพื่อรักษาสภาพการจ้างงาน และกระตุ้นเศรษฐกิจสนับสนุนสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ ให้แก่ สถานประกอบการ ผ่านธนาคารและกองทุนต่าง ๆ เช่น กองทุนประกันสังคม กองทุนพัฒนาฝีมือแรงงาน และกองทุนเพื่อผู้รับงานไปทำที่บ้าน เป็นต้น
- ส่งเสริมการใช้ระบบประกันสังคมเป็นแรงจูงใจการทำงาน โดยเฉพาะธุรกิจในสาขาที่ขาดแคลนแรงงานซึ่งนอกเหนือจากสิทธิประโยชน์ที่ผู้ประกอบการตนเคยได้รับตามกฎหมายแล้ว ตามคำริของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน (นายสุชาติ ชมกลิ่น) ที่ให้ความสำคัญต่อการยกระดับการดูแลคุณภาพชีวิตแรงงานของผู้ประกันตนให้ดีขึ้นกว่าเดิม

มาตรการยกระดับฝีมือและพัฒนาทักษะแรงงาน ลงทุนด้านการพัฒนาทุนมนุษย์ เพื่อรองรับเศรษฐกิจใหม่

- เร่งสนับสนุนการพัฒนาแรงงานที่มีสมรรถนะสูง โดยเฉพาะทักษะด้านดิจิทัล ในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษและในอุตสาหกรรมเป้าหมายโดยเฉพาะในพื้นที่โครงการเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก (EEC) ที่ประเทศไทยใช้เป็นพื้นที่พลิกฟื้นเศรษฐกิจ เพื่อชดเชยความเสียหายที่เกิดขึ้นจากโรค COVID – 19
- ยกระดับและพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานเศรษฐกิจระดับชุมชน โดยการเพิ่มนวัตกรรมสินค้าอุตสาหกรรมในชุมชน วิสาหกิจชุมชน เพื่อส่งเสริมการสนับสนุนธุรกิจ SMEs ที่กระจายอยู่ทั่วประเทศ ช่วยกลุ่มแรงงานคืนถิ่นที่ยังไม่กลับเข้าสู่ระบบงานเดิม และช่วยการฟื้นตัวของเศรษฐกิจฐานราก

มาตรการเร่งรัดการดูแลแรงงานนอกระบบ แรงงานสูงอายุ และแรงงานคนพิการ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้นและช่วยสร้างเศรษฐกิจของประเทศ มีดังนี้

- เร่งรัดมาตรการสร้างแรงจูงใจให้ภาครัฐและภาคเอกชน จ้างงานกลุ่มแรงงานนอกระบบ แรงงานสูงอายุ และแรงงานคนพิการ ในจำนวนที่มากขึ้น โดยผ่านการใช้มาตรการต่าง ๆ เช่น มาตรการทางด้านภาษี เป็นต้น ในขณะเดียวกันต้องสร้างแรงจูงใจให้กลุ่มแรงงานนอกระบบ แรงงานสูงอายุและแรงงานคนพิการเข้าสู่ระบบการทำงานให้มากขึ้น ผ่านระบบการประกันสังคม เพื่อให้แรงงานเข้ามาเป็นแรงงานในระบบที่ได้รับการดูแลและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายต่อไป
- เร่งรัดการส่งเสริม สนับสนุนการฝึกอบรม/ฝึกอาชีพที่เหมาะสม โดยเฉพาะแรงงานสูงอายุ และแรงงานคนพิการ จัดหาตำแหน่งงาน สร้างช่องทางการเข้าถึงข้อมูลความรู้ โดยเฉพาะทักษะเทคโนโลยีที่ง่ายต่อการนำไปใช้ประโยชน์ รวมถึงเชื่อมโยงกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

มาตรการทางการเงินเพื่อช่วยเหลือฟื้นฟูผู้ประกอบการ

โดยเฉพาะผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (เอสเอ็มอี) เพื่อรักษาการจ้างงาน รัฐบาลเห็นชอบมาตรการให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ผ่านโครงการค้ำประกันสินเชื่อ Portfolio Guarantee Scheme (PGS) ระยะที่ 10 โดยอนุมัติงบฯ วงเงินรวมไม่เกิน 7,125 ล้านบาท สำหรับดำเนินโครงการ ฯ โดยมีรายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

- วัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือผู้ประกอบการ SMEs ที่มีศักยภาพที่ต้องการสินเชื่อ แต่หลักประกันไม่เพียงพอ หรือมีปัญหาด้านสภาพคล่อง ให้มีโอกาสเข้าถึงสินเชื่อจากสถาบันการเงินและสามารถประกอบธุรกิจต่อไปได้ ผ่านกลไกการค้าประกันสินเชื่อของบริษัทประกันสินเชื่ออุตสาหกรรมขนาดย่อม (บสย.)
- วงเงินค้ำประกันรวม 50,000 ล้านบาท (ไม่เกิน 40 ล้านบาท/ราย รวมทุกสถาบันการเงิน และการยื่นขอค้ำประกันขั้นต่ำครั้งละไม่น้อยกว่า 10,000 บาท)
- อายุการค้ำประกัน ไม่เกิน 10 ปีระยะเวลารับค่าขอค้ำประกันสินเชื่อ 2 ปี นับตั้งแต่วันที่ คณะรัฐมนตรีอนุมัติ
- ค่าธรรมเนียมการค้ำประกัน รวมทั้งโครงการเฉลี่ยไม่เกินร้อยละ 1.75 ต่อปี และสามารถจัดสรรอัตราค่าธรรมเนียมการค้ำประกันสินเชื่อที่รัฐบาลจ่ายแทนผู้ประกอบการ SMEs ในแต่ละโครงการย่อยได้ตามความเหมาะสม
- การจ่ายค่าประกันชดเชย บสย. จ่ายค่าประกันชดเชยตลอดโครงการ (10 ปี) โดย บสย. จะเริ่มจ่ายค่าประกันชดเชยครั้งแรกในปีที่ 2 ของการค้ำประกันและในปีถัดไปจนถึงสิ้นสุดการค้ำประกัน

มาตรการเข้าประเทศ

กระทรวงสาธารณสุขปรับมาตรการในการเข้าประเทศไทยสำหรับผู้โดยสารระหว่างประเทศ ดังนี้

1. ยกเลิกข้อกำหนดการรับวัคซีนก่อนเดินทางเข้าประเทศไทย
2. ผู้โดยสารที่มาจากประเทศที่กำหนดผลตรวจ RT-PCR TEST จะต้องมีการประกันสุขภาพวงเงินไม่น้อยกว่า 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ ครอบคลุมการรักษาโควิดตลอดช่วงระยะเวลาเดินทางในประเทศไทยและบวกเพิ่มอีก 7 วัน
 - 2.1. สำหรับผู้มาประกอบภารกิจ รวมถึงลูกเรือ นักเรียน อาจจะใช้หนังสือรับรองจากหน่วยงานเจ้าภาพหรือเอกสารแสดงถึงการมีประกันรูปแบบอื่นรับรองแทน
 - 2.2. ผู้โดยสารที่ไม่มีประกันสุขภาพจะไม่ใช่เหตุของการถูกปฏิเสธการขึ้นเครื่อง
 - 2.3. เจ้าหน้าที่ด่านควบคุมโรคติดต่อระหว่างประเทศ จะสุ่มตรวจเอกสารรับรองประกันสุขภาพของผู้โดยสารจากประเทศดังกล่าว หากพบว่าไม่มีประกันสุขภาพ ผู้โดยสารนั้นจะต้องซื้อประกันสุขภาพก่อนเข้าเมือง
 - 2.4. หากมีระเบียบหรือข้อกำหนดอื่นใดจากกระทรวงสาธารณสุข ให้สายการบินดำเนินการตามระเบียบข้อกำหนดนั้น
3. ผู้โดยสารที่ถือหนังสือเดินทางไทย และผู้โดยสารที่เปลี่ยนเครื่องหรือต่อเครื่องได้รับการยกเว้นจากการตรวจสอบเอกสารประกันสุขภาพ
4. สายการบินต้องยึดตามข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องและปฏิบัติตามคู่มือแนวทางตามความเหมาะสม เช่น ขอให้ผู้โดยสารสวมใส่หน้ากากตลอดการเดินทาง ยกเว้นช่วงรับประทานอาหาร หรือในภาวะฉุกเฉิน
5. ผู้โดยสารที่มีอาการของโรคโควิด 19 ระหว่างการเดินทาง จะได้รับการแนะนำให้ทำการตรวจการติดเชื้อเมื่อเดินทางมาถึงจุดหมาย

ที่มา กระทรวงแรงงาน รัฐบาลไทย และ กรมประชาสัมพันธ์

ภาคผนวก

ตารางรวมสูตรดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566

ดัชนีชี้วัด	สูตรการคำนวณ	หน้า
กลุ่มที่ 1 ดัชนีชี้วัดตลาดแรงงานที่สำคัญ		
1. อัตราที่มีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน (Labor Force Participation Rate)	1.1 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน = $\frac{\text{กำลังแรงงานรวม} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป}}$	6
	1.2 อัตราการมีส่วนร่วมในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ = $\frac{\text{กำลังแรงงานรวม จำแนกเพศ} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ}}$	7
2. อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน (Persons outside the labor force)	2.1 อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน = $\frac{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป}}$	8
	2.2 อัตราผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ = $\frac{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไปที่ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ}}$	9
3. อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน	3.1 อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำ} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป}}$	10
	3.2 อัตราส่วนผู้มีงานทำต่อประชากรวัยแรงงาน จำแนกเพศ = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกเพศ} \times 100}{\text{ประชากรที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป จำแนกเพศ}}$	11
4. อัตราการจ้างงาน	4.1 อัตราการจ้างงาน = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำ} \times 100}{\text{ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน}}$	12

	4.2 อัตราการจ้างงาน จำแนกเพศ = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำ จำแนกเพศ} \times 100}{\text{ผู้ที่อยู่ในกำลังแรงงาน จำแนกเพศ}}$	13
5. อัตราการว่างงาน (Unemployment)	5.1 อัตราการว่างงาน = $\frac{\text{ผู้ว่างงาน} \times 100}{\text{กำลังแรงงานรวม}}$	14
	5.2 อัตราการว่างงานจำแนกเพศ = $\frac{\text{ผู้ว่างงาน จำแนกเพศ} \times 100}{\text{กำลังแรงงานรวม จำแนกเพศ}}$	15
6. อัตราส่วนผู้มีงานทำ จำแนกตามอุตสาหกรรม	6.1 อัตราการจ้างงานในภาคเกษตร = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำในภาคเกษตร} \times 100}{\text{จำนวนผู้มีงานทำ}}$	16
	6.2 อัตราการจ้างงานในภาคอุตสาหกรรม = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำในภาคอุตสาหกรรม} \times 100}{\text{จำนวนผู้มีงานทำ}}$	16
	6.3 อัตราการจ้างงานในภาคบริการ = $\frac{\text{จำนวนผู้มีงานทำในภาคบริการ} \times 100}{\text{จำนวนผู้มีงานทำ}}$	16
กลุ่มที่ 2 รายได้ที่เพียงพอและการทำงานที่มีประสิทธิผล		
1. อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย	อัตราลูกจ้างที่มีรายได้น้อย = $\frac{\text{จำนวนลูกจ้างที่มีรายได้น้อยกว่า } \frac{2}{3} \text{ ของค่ามัธยฐานของรายได้} \times 100}{\text{จำนวนลูกจ้างทั้งหมด}}$	18
2. ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย	ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย ขั้นตอนที่ 1 รายได้เฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน = $\frac{\text{รายได้รวมต่อเดือน} \times 100}{\text{จำนวนผู้มีงานทำทั้งหมด}}$ ขั้นตอนที่ 2 ค่าจ้างที่แท้จริงเฉลี่ย = $\frac{\text{รายได้เฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน} \times 100}{CPI}$	19
3. สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน	สัดส่วนค่าจ้างขั้นต่ำต่อค่าจ้างมัธยฐาน = $\frac{\text{ค่าจ้างขั้นต่ำต่อเดือน} \times 100}{\text{ค่ามัธยฐานของรายได้เฉลี่ยต่อเดือน}}$	20

กลุ่มที่ 3 เป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development Goals : SDGs)		
8.5.2 อัตราการว่างงาน (Unemployment)	อัตราการว่างงาน = $\frac{\text{ผู้ว่างงาน} \times 100}{\text{กำลังแรงงานรวม}}$	30
8.6.1 สัดส่วนของเยาวชน ที่ไม่ได้อยู่ในภาค การศึกษา	อัตราเยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา = $\frac{\text{เยาวชน} - (\text{เยาวชนในการจ้างงาน} + \text{เยาวชนที่ไม่ได้อยู่ในการจ้างงานที่ไม่ได้อยู่ในภาคการศึกษา การจ้างงานหรือการฝึกอบรม}) \times 100}{\text{เยาวชน}}$	31
8.8.1. การบาดเจ็บ ร้ายแรงจากการทำงานต่อ แรงงาน 100,000 คน	1) การบาดเจ็บร้ายแรงจากการทำงานต่อแรงงาน = $\frac{\text{จำนวนการบาดเจ็บร้ายแรงใหม่จากการทำงานถึงขั้นเสียชีวิตใน 1 ปี} \times 100,000}{\text{แรงงานที่เกิดการบาดเจ็บจากการทำงานทั้งหมด}}$	32
	2) อัตราการเจ็บการประสบอันตรายหรือเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงาน กรณีร้ายแรงต่อลูกจ้าง 1,000 คน = $\frac{\text{จำนวนการประสบอันตรายและเจ็บป่วยเนื่องจากการทำงานกรณีร้ายแรง} \times 1,000}{\text{จำนวนลูกจ้างที่อยู่ในข่ายกองทุนเงินทดแทน}}$	34

ตารางข้อมูลประกอบดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566

	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564	ปี 2565
ประชากรอายุ 15 ปีขึ้นไป							
ได้วัน	19,962,000	20,049,000	20,129,000	20,189,000	20,231,000	20,193,000	20,028,000
- ชาย	9,755,000	9,720,000	9,819,000	9,823,000	9,872,000	9,854,000	9,762,000
- หญิง	10,208,000	10,330,000	10,309,000	10,366,000	10,339,000	10,339,000	10,266,000
ญี่ปุ่น	110,770,000	111,080,000	111,010,000	110,920,000	110,790,000	110,430,000	110,310,000
- ชาย	53,460,000	53,650,000	53,620,000	53,590,000	53,540,000	53,320,000	53,280,000
- หญิง	57,320,000	57,430,000	57,390,000	57,330,000	57,260,000	57,110,000	57,030,000
เกาหลีใต้	43,606,000	43,931,000	44,182,000	44,504,000	44,785,000	45,080,000	45,261,000
- ชาย	21,401,000	21,573,000	21,699,000	21,886,000	22,035,000	22,199,000	22,273,000
- หญิง	22,205,000	22,357,000	22,484,000	22,618,000	22,750,000	22,882,000	22,988,000
สหรัฐอเมริกา	253,538,000	255,079,000	257,791,000	259,175,000	260,329,000	261,445,000	263,974,000
- ชาย	122,497,000	123,275,000	124,678,000	125,354,000	125,922,000	126,487,000	128,618,000
- หญิง	131,040,000	131,804,000	133,113,000	133,822,000	134,407,000	134,958,000	135,356,000
ไทย	55,610,143	55,957,273	56,279,013	56,575,258	56,846,595	57,093,095	58,623,726
- ชาย	26,873,405	27,028,388	27,170,860	27,301,105	27,419,583	27,525,402	27,955,947
- หญิง	28,736,735	28,928,885	29,108,150	29,274,153	29,427,015	29,566,406	30,667,780
ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน							
ได้วัน	11,727,000	11,795,000	11,874,000	11,946,000	11,764,000	11,919,000	11,853,000
- ชาย	6,541,000	6,568,000	6,602,000	6,631,000	6,638,000	6,595,000	6,554,000
- หญิง	5,186,000	5,228,000	5,272,000	5,315,000	5,326,000	5,324,000	5,298,000
ญี่ปุ่น	66,480,000	67,200,000	68,300,000	68,860,000	68,670,000	68,600,000	69,030,000
- ชาย	37,650,000	37,840,000	38,170,000	38,290,000	38,230,000	38,030,000	38,060,000
- หญิง	28,830,000	29,370,000	30,140,000	30,580,000	30,440,000	30,570,000	30,970,000
เกาหลีใต้	27,422,000	27,749,000	27,902,000	28,183,000	28,024,000	28,297,000	28,917,000

ตารางข้อมูลประกอบดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566 (ต่อ)

	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564	ปี 2565
- ชาย	15,835,000	15,977,000	16,005,000	16,088,000	16,008,000	16,118,000	16,3740,000
- หญิง	11,586,000	11,773,000	11,897,000	12,096,000	12,017,000	12,179,000	12,543,000
สหรัฐอเมริกา	159,188,000	160,318,000	162,073,000	163,537,000	160,742,000	161,204,000	164,290,000
- ชาย	84,759,000	85,149,000	86,096,000	86,682,000	85,213,000	85,505,000	87,424,000
- หญิง	74,429,000	75,171,000	75,978,000	76,848,000	75,542,000	75,699,000	76,866,000
ไทย	38,266,590	38,099,818	38,433,588	38,178,043	38,364,175	38,700,079	39,903,312
- ชาย	20,849,080	20,720,190	20,948,618	20,795,020	20,943,423	20,927,644	21,376,765
- หญิง	17,417,510	17,312,353	17,484,970	17,383,020	17,600,998	17,669,135	18,452,807
ผู้ไม่อยู่ในกำลังแรงงาน							
ไต้หวัน	8,235,000	8,254,000	8,254,000	8,243,000	8,267,000	8,274,000	8,175,000
- ชาย	3,214,000	3,152,000	3,217,000	3,192,000	3,234,000	3,259,000	3,208,000
- หญิง	5,022,000	5,102,000	5,037,000	5,051,000	5,034,000	5,015,000	4,968,000
ญี่ปุ่น	44,230,000	43,810,000	42,620,000	41,960,000	42,030,000	41,750,000	41,280,000
- ชาย	15,780,000	15,790,000	15,420,000	15,260,000	15,270,000	15,260,000	15,180,000
- หญิง	28,460,000	28,030,000	27,210,000	26,710,000	26,770,000	26,500,000	26,100,000
เกาหลีใต้	16,187,000	16,184,000	16,284,000	16,322,000	16,764,000	16,783,000	16,344,000
- ชาย	5,566,000	5,597,000	5,694,000	5,798,000	6,028,000	6,081,000	5,899,000
- หญิง	10,619,000	10,585,000	10,587,000	10,522,000	10,733,000	10,703,000	10,445,000
สหรัฐอเมริกา	94,350,000	94,761,000	95,718,000	95,638,000	99,587,000	100,241,000	99,684,000
- ชาย	37,738,000	38,127,000	38,582,000	38,672,000	40,709,000	40,982,000	41,194,000
- หญิง	56,612,000	56,633,000	57,135,000	56,974,000	58,865,000	59,259,000	58,490,000
ไทย	17,343,550	17,857,455	17,745,420	18,397,215	17,552,175	18,401,581	18,719,021
- ชาย	6,024,325	6,308,198	6,222,243	6,506,085	6,476,160	6,597,758	6,579,182
- หญิง	11,319,225	11,616,533	11,623,180	11,891,133	11,826,018	11,897,271	12,214,972

ตารางข้อมูลประกอบดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566 (ต่อ)

	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564	ปี 2565
ผู้มั่งงานทำ							
ไต้หวัน	11,267,000	11,352,000	11,434,000	11,500,000	11,504,000	11,447,000	11,418,000
- ชาย	6,789,000	6,830,000	6,874,000	6,908,000	6,910,000	6,860,000	6,313,000
- หญิง	5,417,000	5,468,000	5,513,000	5,551,000	5,553,000	5,541,000	5,105,000
ญี่ปุ่น	64,400,000	65,300,000	66,630,000	67,240,000	66,760,000	66,670,000	67,230,000
- ชาย	36,390,000	36,720,000	37,170,000	37,330,000	37,090,000	36,870,000	36,990,000
- หญิง	28,010,000	28,590,000	29,460,000	29,920,000	29,680,000	29,800,000	32,240,000
เกาหลีใต้	26,429,000	26,725,000	26,822,000	27,122,000	26,970,000	27,271,000	28,088,000
- ชาย	15,241,000	15,368,000	15,372,000	15,463,000	15,382,000	15,547,000	15,928,000
- หญิง	11,168,000	11,357,000	11,450,000	11,660,000	11,526,000	11,723,000	12,160,000
สหรัฐอเมริกา	151,436,000	153,335,000	155,759,000	157,536,000	147,794,000	152,579,000	158,296,000
- ชาย	80,573,000	81,405,000	82,700,000	83,456,000	78,571,000	80,828,000	84,206,000
- หญิง	70,864,000	71,930,000	73,059,000	74,074,000	69,235,000	71,750,000	74,090,000
ไทย	37,692,650	37,458,250	37,864,552	37,613,437	37,652,200	37,811,566	39,221,052
- ชาย	20,522,207	20,423,167	20,629,660	20,466,360	20,452,400	20,459,367	21,058,124
- หญิง	17,170,445	17,035,082	17,234,892	17,147,082	17,227,800	17,459,367	18,162,927
ผู้ว่างงาน							
ไต้หวัน	460,000	443,000	440,000	446,000	460,000	471,000	434,000
- ชาย	274,000	263,000	265,000	255,000	261,000	263,000	241,000
- หญิง	185,000	180,000	184,000	191,000	200,000	208,000	193,000
ญี่ปุ่น	2,070,000	1,890,000	1,660,000	1,610,000	1,910,000	1,930,000	1,790,000
- ชาย	1,260,000	1,120,000	990,000	960,000	1,150,000	1,160,000	1,070,730
- หญิง	820,000	780,000	670,000	660,000	760,000	770,000	730,000

ตารางข้อมูลประกอบดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566 (ต่อ)

	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564	ปี 2565
เกาหลีใต้	1,010,000	1,023,000	1,076,000	1,060,000	1,114,000	1,026,000	829,000
- ชาย	594,000	608,000	633,000	625,000	626,000	571,000	446,000
- หญิง	418,000	416,000	447,000	436,000	491,000	455,000	383,000
สหรัฐอเมริกา	7,751,000	6,982,000	6,314,000	6,001,000	12,940,000	8,626,000	5,993,000
- ชาย	4,186,000	3,744,000	3,396,000	3,226,000	6,642,000	4,677,000	3,217,000
- หญิง	3,565,000	3,240,000	2,918,000	2,774,000	6,307,000	3,949,000	2,776,000
ไทย	377,463	450,285	404,285	373,400	648,625	741,247	527,025
- ชาย	208,805	255,855	226,565	212,385	360,818	405,986	267,059
- หญิง	168,663	194,815	177,715	161,013	290,283	342,281	259,966
จำนวนผู้มีงานทำในภาคเกษตร							
ไต้หวัน	557,000	557,000	561,000	559,000	548,000	542,000	530,000
ญี่ปุ่น	2,020,000	2,010,000	2,100,000	2,080,000	2,000,000	1,950,000	1,900,000
เกาหลีใต้	1,271,000	1,282,000	1,340,000	1,399,000	1,452,000	1,464,000	1,530,000
สหรัฐอเมริกา	668,000	675,000	727,000	727,000	620,000	630,000	623,000
ไทย	11,747,000	11,783,000	12,168,000	11,821,000	11,810,000	12,025,000	11,924,000
จำนวนผู้มีงานทำในภาคภาคอุตสาหกรรม							
ไต้หวัน	4,043,000	4,016,000	4,083,000	4,092,000	4,076,000	4,059,000	4,042,000
ญี่ปุ่น	15,330,000	15,500,000	15,640,000	15,620,000	15,370,000	15,190,000	15,230,000
เกาหลีใต้	6,660,000	6,764,000	6,760,000	4,647,000	6,631,000	6,710,000	6,873,000
สหรัฐอเมริกา	19,080,000	19,404,000	19,974,000	20,311,000	19,456,000	19,828,000	20,478,000
ไทย	8,924,000	8,571,000	8,835,000	8,592,000	8,504,000	8,396,000	8,729,000
จำนวนผู้มีงานทำในภาคบริการ							
ไต้หวัน	6,667,000	6,732,000	6,790,000	6,849,000	6,879,000	6,847,000	6,846,000
ญี่ปุ่น	43,320,000	44,020,000	45,130,000	45,700,000	45,490,000	44,790,000	46,110,000

ตารางข้อมูลประกอบดัชนีชี้วัดเศรษฐกิจแรงงานระหว่างประเทศ พ.ศ. 2566 (ต่อ)

	ปี 2559	ปี 2560	ปี 2561	ปี 2562	ปี 2563	ปี 2564	ปี 2565
เกาหลีใต้	18,475,000	18,682,000	18,721,000	21,082,000	18,829,000	19,103,000	19,694,000
สหรัฐอเมริกา	146,816,000	148,870,000	150,642,000	152,473,000	144,085,000	147,410,000	153,311,000
ไทย	17,022,000	17,117,000	17,081,000	17,201,000	17,365,000	17,330,000	18,625,000
รายได้รวมต่อเดือน							
ไต้หวัน (Dollar Taiwan)	49,266	50,480	52,407	53,457	54,160	55,792	57,728
ญี่ปุ่น (Yen)	350,010	352,212	358,732	364,970	363,909	371,273	376,885
เกาหลีใต้ (Won)	3,055,640	3,181,509	3,331,435	3,464,724	3,582,365	3,731,771	3,875,588
สหรัฐอเมริกา (Dollar)	4,977	5,120	5,286	5,459	5,849	6,188	6,455
ไทย (บาท)	26,915	26,946	26,946	26,018	26,018	27,352	27,352
Consumer price index							
ไต้หวัน (2016 = 100)	100	100.62	101.98	102.55	105.30	105.11	107.40
ญี่ปุ่น (2010 = 100)	103.46	103.96	104.99	105.48	105.46	105.21	107.84
เกาหลีใต้ (2010 = 100)	110.89	113.05	114.72	115.16	115.78	118.67	124.71
สหรัฐอเมริกา (2010 = 100)	110.07	112.41	115.16	117.24	118.69	124.27	34.21
ไทย (2010 = 100)	110.55	111.29	112.47	113.27	112.31	113.69	120.60
รายได้เฉลี่ยที่เป็นตัวเงิน							
ไต้หวัน (Dollar Taiwan)	49,266	50,168	51,389	52,127	52,942	53,079	53,750
ญี่ปุ่น (Yen)	338,304	338,795	341,681	346,008	345,068	352,887	349,484
เกาหลีใต้ (Won)	2,755,444	2,814,229	2,903,989	3,008,652	3,094,184	3,144,666	3,107,738
สหรัฐอเมริกา (Dollar)	4,522	4,554	4,590	4,655	4,927	4,979	4,809
ไทย (บาท)	24,346	24,213	23,958	22,970	23,166	24,058	22,680

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงแรงงาน. **อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://www.mol.go.th>
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. **ภาวะการทำงานของประชากร พ.ศ. 2566**. สืบค้นเมื่อ 13 กรกฎาคม 2566, จาก <http://www.nso.go.th/sites/2014/Pages/index.aspx>
- ศูนย์วิจัยและสนับสนุนเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน. 2022. **ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับ SDGs**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://www.sdgmovement.com/intro-to-sdgs/>
- International Labor Organization. **Decent Work and the Sustainable Development Goals**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก https://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---dgreports/---stat/documents/publication/wcms_647109.pdf
- National Statistics Taiwan. **Labor Force**. สืบค้นเมื่อ 13 กรกฎาคม 2566, จาก <https://eng.stat.gov.tw/cl.aspx?n=2365>.
- National Statistics of Japan. **Labour Force Survey**. สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2566, จาก <https://www.stat.go.jp/english/data/roudou/index.html>
- Statistics Korea. **Economically Active Population Survey**. สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม 2566, จาก <https://kostat.go.kr/menu.es?mid=a20204010000>
- U.S. BUREAU OF LABOR STATISTICS. **Employment & Unemployment**. สืบค้นเมื่อ 17 กรกฎาคม 2566, จาก <https://www.bls.gov/bls/newsrels.htm#OEUS>
- International Labor Organization. **Indicator catalogue**. สืบค้นเมื่อ 20 กรกฎาคม 2566, จาก <https://ilostat.ilo.org/data/>
- Organization for Economic Cooperation and Development. **Average annual wages**. สืบค้นเมื่อ 20 กรกฎาคม 2566, จาก https://stats.oecd.org/index.aspx?DataSetCode=AV_AN_WAGE
- Korea Development Institute. **Employment Effect of Minimum Wage Increase**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก https://www.kdi.re.kr/eng/research/focusView?pub_no=15759
- Centre for Economic Policy Research. **Optimal minimum wages**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://cepr.org/voxeu/columns/optimal-minimum-wages>
- Ministry of Labor Republic of China (Taiwan). **ค่าจ้างขั้นต่ำ**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://english.mol.gov.tw/>
- Ministry of Health Labor and Welfare (Japan). **ค่าจ้างขั้นต่ำ**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://www.mhlw.go.jp/english/>
- Minimum Wage Commission Republic of Korea **Minimum Wage Act**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://www.minimumwage.go.kr/english/main.do>
- U.S. DEPARTMENT OF LABOR. **Minimum Wage Act**. สืบค้นเมื่อ 21 สิงหาคม 2566, จาก <https://www.dol.gov/>